

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

΄Ετος ΙΓ΄ • ΜΑΪΟΣ 2014

΄Αριθ. Τεύχους 141

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

01. 'Ο Προτεσταντικός Άρειανισμός άλωσε τήν Βασιλεύουσα!	(π. Β. Θ. Β.)	195
02. «Γύναι, τί κλαίεις;» (Άρχ. Καλ. Λυράκης)		201
03. 'Η επίδραση του Άκαθίστου 'Υμνου (Κων. Δεληγιάνης)		203
04. 'Ο «Άπιστος» (;) Θωμάς! (π. 'Ηλίας Φρατσέας)		208
05. Πάσχα Τερπνόν – Πάσχα, Κυρίου Πάσχα! (π. Γ. Χάας)		211
06. 'Ο Έπιτάφιος του Ναού μας		212
07. Κωνσταντίνος: 'Ο πρῶτος καί ὁ ἔσχατος (Νιν. Βολουδάκη)		213
08. Τό 'Υπουργεῖο Παιδείας σαλπίζει ἀναίσχυντα (Λ. Μπράνγκ)		216
09. Πῶς θά νοιώθαμε ἐάν εἴμαστε ἐκεῖ; (Άναστ. Μυρίλλας)		218
10. 'Η ἀλήθεια εἶναι ἀπλή (Βασίλης Μακρῆς)		221
11. 'Ο χαμένος πολιτισμός τῶν Οὐζουμπούρου (Μ. Βολουδάκης)		224
11. 'Η ἀλήθεια ἔπαψε πιά νά ἀκούγεται (Άναστ. Μυρίλλας)		226
12. 'Εκοιμήθη ἡ ἐνάρετος Μοναχί Ματρῶνα (π. Κ. Καλλιανός)		228
13. Οἱ συνδικαλιστές συμπαῖκτες τῶν Πολιτικῶν (Μ. Βολουδάκης)		231
14. Καί μή χειρότερα! DAY OF PINK (Γ. Ρουτζούνης)		233
15. 'Η «Τράπεζα Πίστewς» (Alpha Bank) δίνει Bonus γιά τήν κατάργηση τῆς Κυριακῆς! (π. Β.Θ.Β.)		234
15. 'Η φιλοπατρία τῶν ἀρχαίων (Νίκος Τσιρώνης)		236

ἐνοριακή ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(‘Ι. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: eylogia@agnikolaos.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ‘Ι. Ναός Ἀγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια: Σαφῶ Νίνου

Τυπογραφική Ἐπεξεργασία: Σπύρος Κροντήρης

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἐκδόσεις “ΥΠΑΚΟΗ”

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μέ ὁποιοδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἀρθρῶν τοῦ τεύχους αὐτοῦ μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθώς καί ὁλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του, μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἀρθρα στό περιοδικό μας.

Ο ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΟΣ ΑΡΕΙΑΝΙΣΜΟΣ ΑΛΩΣΕ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΑ!

Ομήνας Μάϊος μᾶς καλεῖ καί φέτος σ' ἓνα θρηνητικό ἑορτασμό μέ ἀφορμή τήν ἐπέτειο τῆς Ἀλώσεως τῆς Πόλεως πού ὑπῆρξε ἡ Ζωή καί τό Φῶς τῆς Οἰκουμένης!

Αὐτός ὁ θρῆνος, ἂν ἦταν θρῆνος ἐπιγνώσεως καί μετανοίας, ὅπως ὁ Ἀδαμιαῖος, θά μεταστοιχειωνόταν σέ ἀλλαγή σκέψεως καί ἀλλαγή πλεύσεως. Θά δρομολογοῦσε καθοριστικές ἐξελίξεις γιά τήν πορεία τοῦ Ἔθνους μας καί, κυρίως καί πρωταρχικά, θά ἀνέτρεπε ἐκ βάθρων τήν Βαυαρική Προτεσταντική παράδοση, πού ἔχει γίνει φιλοσοφία, θεολογία καί ζωή τῶν Νεοελλήνων ἀπό τότε πού θεμελιώθηκε μέ τή βία ἀπό τόν Βαυαρό ἀντιβασιλέα Maüger καί τόν θλιβερό κληρικό συμπαίκτη του Θεόκλητον Φαρμακίδη, τό 1833.

Ἡ Βαυαροπροτεσταντική σκέψη καί κοσμοθεωρία ἔγινε καί συνείδηση τοῦ λαοῦ μας!

Ἡ Βαυαροπροτεσταντική σκέψη καί κοσμοθεωρία ἔγινε σταδιακά καί συνείδηση τοῦ λαοῦ μας, ἀφοῦ οἱ Πατέρες μας ἐκδίωξαν μέν τήν Βαυαρική κατοχή, ἡ ὁποία μέ πρόσχημα τήν ἡλίκιακή ἀνεπάρκεια τοῦ Ὁθωνα ἐπέβαλε στήν Ὁρθόδοξη Πατρίδα μας τήν Θρησκευτική Πολιτική τοῦ Λουθήρου, δέν ἐφρόντισαν, ὅμως, νά ξεριζώσουν αὐτήν καθ' ἑαυτήν τήν Προτεσταντική Πολιτική πρακτική, μέ ἀποτέλεσμα νά παραπαίη τό Ἔθνος μας ἐπὶ δύο αἰῶνες, προσπαθώντας νά ἐπανεύρῃ τήν αὐτοσυνειδησία του καί «οὐκ ἔχει τόν βοηθοῦντα»!

Σήμερα, φαίνεται πιά καθαρά ὅτι Ὁ Ἐκκλησιαστικός Καταστατικός Χάρτης τοῦ 1833 σημάδεψε ἀποφασιστικά τήν πορεία τοῦ Γένους μας, ἀφοῦ πρόκειται γιά κείμενο μέ αὐθεντική Προτεσταντική σφραγίδα, πού θά μπορούσε νά συνταχθῇ μόνο «πάνω ἀπ' τό πτώμα» τοῦ μαρτυρικοῦ Καποδίστρια, αὐτοῦ τοῦ ἀνεπανάληπτου φορέως τῆς ἀγιοπατερικῆς Παραδόσεώς μας. Ἐνα ἐπαίσχυντο κείμενο, τό ὁποῖο ὀριζε ὅτι «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολική Ἐκκλησία τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος κεφαλὴν γνωρίζουσα τόν Ἰησοῦν Χριστόν, κατὰ τό διοικητικόν αὐτῆς μέρος ἔχει ἀρχηγόν τόν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος»!¹

1. Γερασίμου Κονιδάρη Ἐκκλησιαστική Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1970, σελ. 235.

Ἔτσι θεμελιώθηκε ἡ ἄκρατη πολιτειοκρατία καί ἐπεβλήθη ἡ κυριαρχία τῆς Πολιτείας ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, σέ τέτοιον μάλιστα βαθμό, ὥστε στίς μέρες μας νά καταργεῖται σταδιακά τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο καί νά ἀπειλοῦνται οἱ κληρικοί ἀκόμη καί μέ φυλάκιση ὅταν διδάσκουν ὅτι συμπεριφορές σάν τήν ὁμοφυλοφιλία, εἶναι διαστροφή τῆς κατά Θεόν λειτουργίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως!

Ὁμίχλη πού δυσκολεύει τήν διαυγῆ θέαση τῆς ἱστορίας μας

Ὁμίχλη πού δυσκολεύει τήν διαυγῆ θέαση τῆς ἱστορίας μας ἀποτελεῖ τό γεγονός ὅτι τά σημερινά κείμενα πού ὀρίζουν τή σχέση Κράτους καί Ἐκκλησίας εἶναι πολύ ἥπια καί, φαινομενικά, παρουσιάζονται ὡς σεβαστικά καί ρυθμιστικά μιᾶς σχέσεως συναλληλίας. Μάλιστα δέ, ἀκούγοντας συχνά λεκτικούς ἐξορκισμούς κατά τῶν Βαυαρῶν καί ἀναθεματισμούς γιά τό κακό πού μας ἔκαναν, κοιμώμαστε μακάρια, χωρίς νά ὑποφιαζόμαστε τά ἐπείσακτα προτεσταντικά βιώματα καί πιστεύματά μας, πού εἶναι γεννήματα τῶν αὐγῶν τοῦ Προτεσταντικοῦ ψιδιοῦ, πού μᾶς ἄφησε γιά κληρονομιά!

Στήν πράξη, λοιπόν, τά πράγματα εἶναι τραγικά, ἀφοῦ ἡ μολυσμένη ἀπό τόν Προτεσταντισμό δημόσια ζωὴ ἔχει ἀλλοιώσει τό οὐσιώδες ψυχικό χαρακτηριστικό τοῦ Ἑλλήνα, τήν Ὁρθόδοξη θρησκευτικότητα, τήν ὁποία διαχειρίζεται –μέ σατανική μαεστρία– σχεδόν ἐξ ὀλοκλήρου ἡ Πολιτεία, κατευθύνοντάς την πρὸς τό ἐκάστοτε «**πολιτικά ὀρθό**», ἐνῶ ἡ Ποιμένουσα Ἐκκλησία σύρεται οὐραγός, εὐρίσκομένη «**ἐν ἀπορίᾳ καί σάλῳ**»!

Τό Κράτος κυριαρχεῖ παντοῦ καί ἔχει κατορθώσει νά ἐκτοπίσει τό **Ὁρθόδοξο Χριστιανικό Κριτήριο** ἀπό ὅλες τίς πτυχές τῆς δημόσιας καί ἰδιωτικῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν, περιορίζοντάς το μόνο στίς Ἱερές Ἀκολουθίες!

Αὐτόν τόν ἐκτοπισμό τοῦ Θεοῦ ἀπό τήν ζωὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, τόν ὑπενθυμίζουν κατά καιρούς θριαμβευτικά μέ μιά πολύ προσφιλῆ τους φράση σκληροπυρηνικά πολιτικά πρόσωπα τοῦ τόπου μας, πειθήνια στούς Εὐρωπαίους κατακτητές μας: «**Ἡ Πολιτεία θά ἀκούση τίς ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καί τῶν λοιπῶν φορέων καί Ὁργανώσεων**»! Δηλαδή, κατά τά γραπτά, συναλληλία, ἐνῶ στήν πράξη, ἀπόλυτη κυριαρχία τοῦ Κράτους καί στήν ψυχὴ καί στό σῶμα τοῦ λαοῦ, **μέ συρρικνωμένα τά δικαιώματα τοῦ Θεοῦ στήν ζωὴ τῶν πολιτῶν ὅσο καί ἐνός Συλλόγου!**

Νά αποκηρύξουμε τήν Προτεσταντική δόμηση τῆς σκέψεώς μας

Ἀπό αὐτά τά ἀναγκαῖα εἰσαγωγικά πού προτάξαμε φαίνεται πλέον καθαρά ὅτι γιά νά ἀξιολογήσουμε σωστά τήν Ἄλωση τῆς Πόλεως καί νά ὠφεληθοῦμε ἀπό αὐτήν τήν ἀξιολόγηση πρέπει νά αποκηρύξουμε πλήρως τήν Προτεσταντική δόμηση τῆς σκέψεώς μας ὡς λαοῦ καί νά ἀποτινάξουμε τόν ἐγκόσμιο ἐγκλωβισμό τῆς ψυχοσωματικῆς μας ὑπάρξεως, στόν ὁποῖο μᾶς κατεδίκασε ἡ Ἀμερικανοευρωπαϊκή ἀνθρωποκεντρική ἀπανθρωπία, μέ τήν ἔνοχη σιωπή καί ἀπραξία τοῦ Κλήρου καί τήν σύμπραξη τῶν ἀμοραλιστῶν πολιτικῶν τῆς προοπτικῆς καί τοῦ προσανατολισμοῦ «**ἀνῆκομεν εἰς τήν Δύσιν**»!

Αὐτοί, οἱ πολιτικοί-βιασταί τῆς βαθύτερης θελήσεως τοῦ Ὁρθόδοξου λαοῦ μας, πού σύρονται ἀμαχητί νά συμπράξουν στό κτίσιμο τῆς νέας Εὐρωπαϊκῆς Βαβέλ καί νά συμμετάσχουν στόν Πολιτισμό της, εἶναι παντελῶς ἀνίκανοι νά συνειδητοποιήσουν τό μέγεθος καί τό βάθος τῆς καταστροφῆς πού ἔχουν προκαλέσει ἀλλά καί πού ἐξακολουθοῦν νά προκαλοῦν στόν τόπο μας. Καί αὐτό, γιατί ἐκτόπισαν τά θεολογικά κριτήρια, τά μόνα πού ἐξασφαλίζουν καθαρή ὁρατότητα τῆς ζωῆς καί τῆς πραγματικότητος. «**Τῆς Νῦν καί τῆς Μελλούσης**»!

Νά γιατί πλέον τό χρέος τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τήν προστασία τοῦ Ἑθνους μας εἶναι καί σήμερα βαρύτατο.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει χρέος νά ἐξηγήσῃ στόν λαό μας ὅτι τό πρόβλημα τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι περίπλοκο καί, πρωτίστως Θεολογικό, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶναι θεοειδής. Τό πρόβλημα τῆς ἀνθρωπότητος δέν εἶναι αὐτό πού φαίνεται νά ἀπασχολῇ σήμερα τόν περισσότερο κόσμο. Ἐχει χρέος ἡ Ἐκκλησία νά ἐξηγήσῃ ὅτι ἡ σημερινή δομή, ἡ σκέψη, ἡ θεολογία, ἡ ἐπιστήμη, ἡ πολιτική, ἀλλά καί τό πῶς σχετίζονται ὅλα αὐτά μεταξύ τους, εἶναι ἀποκυήματα τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ὁ ὁποῖος –σύμφωνα μέ τόν προσφυῆ χαρακτηρισμό ἑνός μεγάλου συγχρόνου ἀγίου, τοῦ Ἀγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς– «ἔχει ἐν πολλοῖς ὑπερβεῖ εἰς Ἀρειανισμόν καί αὐτόν τόν Ἀρειον»!

Ὁ Ἀρειος ἐκδίωξε τόν Θεόν ἀπό τόν Χριστόν καί τόν ἐμείωσε σέ ἀπλόν ἄνθρωπον. Ὁ Προτεσταντισμός, μετά ἀπό αἰῶνες, ἐκτόπισε τόν Θεόν ἀπό ὁλόκληρη τή ζωή τοῦ Κράτους(!), ἐπαναφέροντας τήν εἰδωλολατρική πρακτική τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Πολιτικοῦ ἄρχοντος, ὅχι μόνο στήν διοίκηση τοῦ Κράτους, ἀλλά ἀκόμη καί στόν προσδιορισμό

τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του!

Τό Εὐρωπαϊκό Κράτος πλέον καθορίζει τί εἶναι σωστό καί τί λάθος, τί εἶναι ἀλήθεια καί τί ψέμα καί ἀποφαίνεται ὅτι εἶναι λάθος καί ψέμα ὅλα ἐκεῖνα πού ἔχει ἀποκαλύψει ὁ Θεός –ή Ἀλήθεια– διά τῆς Ἐκκλησίας Του! Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος εἶναι προφητικά ἀποκαλυπτικός: «Ὁ Ἀρειανισμός δέν ἔχει ἀκόμη ταφῇ· σήμερον εἶναι τῆς μόδας παρά ποτέ ἄλλοτε καί ἔχει διαδοθῇ περισσότερο ἀπό ἄλλοτε. Ἐχει διαχυθῇ ὡς ψυχή εἰς τό σῶμα τῆς συγχρόνου Εὐρώπης. Ἐάν κοιτάξετε εἰς τήν κουλτούραν τῆς Εὐρώπης, εἰς τό βάθος της θά ἴδῃτε κεκρυμμένον τόν Ἀρειανισμόν: Ἐδῶ ὅλα περιορίζονται εἰς τόν ἄνθρωπον καί μόνον, καί αὐτόν τόν Θεάνθρωπον Χριστόν ἔχουν σμικρύνει εἰς τά πλαίσια τοῦ ἀνθρώπου. Μέ τήν ζύμην τοῦ Ἀρειανισμοῦ ἔχει ζυμωθῇ καί ἡ φιλοσοφία τῆς Εὐρώπης, καί ἡ ἐπιστήμη της, καί ὁ πολιτισμός της, καί ἐν μέρει καί ἡ θρησκεία της. Παντοῦ συστηματικῶς καταβιβάζεται εἰς ἀπλοῦν ἄνθρωπον... ἐπιτελεῖται διαρκῶς τό ἔργον τοῦ Ἀρείου... Ἡ Εὐρωπαϊκή ἐπιστήμη δέν ὑπολείπεται τῆς φιλοσοφίας εἰς τήν Ἀρειανικὴν σχέσιν της πρὸς τόν Χριστόν. Ὁ Προτεσταντισμός διά πολλῶν ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων του ἔχει ἐν πολλοῖς ὑπερβεῖ εἰς Ἀρειανισμόν καί αὐτόν τόν Ἀρειον»!²

Ὁ Μέγας ἅγιος Κωνσταντῖνος γκρεμίζει τόν Ἀρειανισμό γιά νά οἰκοδομήσῃ τήν Βασιλεύουσα!

Νά, λοιπόν, γιατί ὁ Μέγας ἅγιος Κωνσταντῖνος καταπολέμησε τόν Ἀρειο καί τήν θνησιγενῆ ἀνθρωποκεντρικὴ πολιτικὴ προκειμένου νά θεμελιώσῃ τήν Ὁρθόδοξη Αὐτοκρατορία μας καί νά χαράξῃ τήν ἱστορικὴ της πορεία μέ τό «**διά τοῦ Σταυροῦ Πολύτευμα**», μεταγγίζοντας στήν Βασιλεύουσα τῶν Πόλεων δυνατότητες αἰωνιότητος!

Ὁ Ἅγιος κατενόησε ὅτι ἂν ἀφεθῇ ὁ Ἀρειος ἀνεμπόδιστος νά ἀ-θεώσῃ τόν Θεάνθρωπον, τότε ὡς φυσικό ἐπακόλουθο θά ἦταν νά ἐκδιωχθῇ ὁ Θεός ἀπό τή ζωὴ τῆς Βασιλεύουσας, ὁπότε αὐτή θά εἶχε τήν μοιραία πορεία τῶν θνησιγενῶν βασιλείων τοῦ κόσμου, τά ὁποῖα ἔλαμψαν γιά λίγο ὡς διάττοντες ἀστέρες καί σύντομα χάθηκαν ἀπό τό ἱστορικό στερέωμα. Ἡ Βασιλεύουσα εἶναι τό μοναδικό ἱστορικό Γεγονός, πού διήρκεσε χίλια καί πλέον χρόνια, τό μοναδικό Βασίλειο μέ τό μοναδικό χρυσό νόμισμα, πού ξεπέρασε σέ ὄριο ζωῆς τήν χιλιετία!

2. Ἀνθρώπος καί Θεάνθρωπος Ἀθῆναι 1969 σελ. 140 κ.έ.

Ἡ καταπολέμηση τοῦ Ἀρειανισμοῦ δέν ἔπαυσε εὐθύς μετά τήν Α' Οἰκουμενική Σύνοδο ἀλλά διήρκεσε καί ἀρκετούς αἰῶνες μετά. Κατόπιν, φάνηκε ὅτι ἡττᾶται, ἀλλά κρυφά καί ἄδηλα μεταμορφωνόταν, ἕως ὅτου ἔδειξε καί πάλι καθαρά τό πρόσωπό του λίγο πρὶν τήν ὀριστική Ἀλωση τῆς Πόλεως τῶν Πόλεων.

Ὁ Παπισμός, θύρα ἐπανόδου τοῦ Ἀρειανισμοῦ στήν Ἱστορία τοῦ κόσμου!

Ὁ Ἀρειανισμός ἔδειξε ξανά τό πρόσωπό του, ὅταν ὁ λαός καί οἱ ἄρχοντές του εἶχαν ἀρχίσει καί πάλι νά ἀ-θεώνουν τόν Χριστό, θεωρώντάς τον περισσότερο ἄνθρωπο, σάν κι' αὐτούς, καί λιγότερο ἢ καί καθόλου Θεόν!

Ὁ ἐναγκαλισμός τοῦ Μανουήλ Κορνηνοῦ μέ τόν Παπισμό, σάν σωσίβιο σωτηρίας ἦταν ἡ ἀρχή τοῦ τέλους τῆς ἀθανάτου (χάριν τοῦ «διά τοῦ Σταυροῦ Πολιτεύματός της») Κωνσταντινουπόλεως, γιατί ὁ Παπισμός -διά τοῦ Ἀλαθήτου ἀνθρώπου-Πάπα- γίνεται ἡ θύρα τῆς ἐπανόδου τοῦ Ἀρειανισμοῦ στήν ἱστορία τοῦ κόσμου, ἀφοῦ **«ἡ πῶσις τοῦ Πάπα ἔγκειται εἰς τό νά θέλῃ νά ἀντικαταστήσῃ τόν Θεάνθρωπον μέ τόν ἄνθρωπον»**.³ **«Ὁ πυρήν τοῦ δόγματος περί τοῦ ἀλαθήτου τοῦ πάπα=τοῦ ἀνθρώπου»** εἶναι **«ἡ ἀποθεανθρωποποίησις τοῦ ἀνθρώπου»**.⁴

Ὁ ἐναγκαλισμός μέ τόν πεπτωκότα ἀπό τήν Ἐκκλησία Πάπα καί τό μετά ἀπό λίγους αἰῶνες ἀποκορύφωμα αὐτοῦ τοῦ ἐναγκαλισμοῦ μέ τό βδελυρό συλλεΐτουργο Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν, πού ἐπέβαλε ἱταμῶς ὁ Αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ἐπάνω -μάλιστα- στήν Ἀγία Τράπεζα τῆς Ἀγίας Σοφίας(!), ἐπέφερε τήν ὀριστική Πτώση τῆς ἀπτώτου -μέχρι τότε- Μοναδικῆς Πόλεως, τῆς Βασιλευούσης, ἀφοῦ ἐδιώχθη ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας ἀπό τήν διακυβέρνησή της!

Ἡ πτώση τῆς Βασιλευούσης μαρτυρεῖ ἀνά τούς αἰῶνες τήν θνητότητα ὅλων τῶν οὐμανισμῶν καί τήν ὀριστική τους χρεωκοπία, διότι σύμφωνα καί μέ τήν διατυπωμένη Παναλήθεια **«τό δόγμα περί τοῦ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα εἶναι τό κορύφωμα τοῦ μηδενισμοῦ»**.⁵

3. Ἀγ. Ἰουσίνου Πόποβιτς, Ἄνθρωπος καί Θεάνθρωπος, Ἀθῆναι 1969 σελ. 153

4. ὁ.ἀ. σελ. 157

5. ὁ. ἀν., σελ. 158

«Διά τοῦ δόγματος αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος τῆς Εὐρώπης κατὰ δογματικῶς ἀποφασιστικόν τρόπον, ἐκήρυξε τό δόγμα τῆς αὐταρκειᾶς τοῦ εὐρωπαίου ἀνθρώπου καί οὕτω τελικῶς ἐφάνερωσεν ὅτι δέν τοῦ χρειάζεται ὁ Θεάνθρωπος καί εἰς τήν γῆν δέν ὑπάρχει θέσις διὰ τόν Θεάνθρωπον. Ὁ τοποτηρητής τοῦ Χριστοῦ —Vicarius Christi— τόν ἀντικαθιστᾷ πλήρως. Εἰς τήν πραγματικότητα ἀπό αὐτό τό δόγμα ζῇ, τό ἀκολουθεῖ καί ἐπιμόνως τό ὁμολογεῖ, ὁ κάθε εὐρωπαϊκός οὐμανισμός.

Ὅλοι οἱ οὐμανισμοί τοῦ εὐρωπαίου ἀνθρώπου κατ' οὐσίαν δέν εἶναι ἄλλο τι ἢ ἀδιάκοπος ἐπανάστασις κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Καθ' ὅλους τούς δυνατούς τρόπους συντελεῖται *Umwertung aller Werte* (ἡ ἀνατροπή ὅλων τῶν ἀξιῶν)· ὁ Θεάνθρωπος παντοῦ ἀντικαθίσταται ὑπό τοῦ ἀνθρώπου· εἰς ὅλους τούς εὐρωπαϊκούς θρόνους ἐνθρονίζεται ὁ ἄνθρωπος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ οὐμανισμοῦ. Ἐντεῦθεν καί δέν ὑπάρχει ἓνας vicarius Christi, ἀλλά ἀναρίθμητοι, μόνον μέ διαφορετικὰς στολὰς. Διότι, ἐν τελευταία ἀναλύσει, **διὰ τοῦ δόγματος περί τοῦ ἀλάθτου τοῦ πάπα, ἀνεκηρύχθη ἀλάθτης ὁ ἄνθρωπος γενικῶς.** Ἐξ οὗ καί οἱ ἀναρίθμητοι πάπαι καθ' ὅλην τήν Εὐρώπην, καί τοῦ Βατικανοῦ καί τοῦ προτεστантиσμοῦ. **Μεταξύ αὐτῶν δέν ὑπάρχει οὐσιώδης διαφορά, διότι ὁ παπισμός εἶναι ὁ πρῶτος προτεστантиσμός, κατὰ τούς λόγους τοῦ ὁραματιστοῦ τῆς ἀληθείας Χομιάκωφ».**⁶

Ἐμπρός σέ ὅλα αὐτά, πού –ἐπί τροχάδην– ἐκθέσαμε, ἐάν μένη κάποιος ἀκόμη ἀσυγκίνητος καί ἀδιάφορος, σημαίνει ὅτι **ὄντως ἔχει ἀποθεανθρωποποιήσει τό εἶναι του**, πολύ δέ περισσότερο ἐκεῖνοι, πού συνάπτουν σχέσεις καί ἐκκλησιαστική κοινωνία μέ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τούς αἵρετικούς, πού ἀποδεικνύει ὅτι δέν “ἔχουν πάρει εἶδηση” γιά τό τί ἔχει συμβεῖ στήν ἱστορία τοῦ κόσμου! Ὅλοι αὐτοί, μαζί καί ἡ δική μας ἀμετανοησία, συντηροῦν τήν Πτώση τῆς Πόλεώς μας, σκεπάζοντάς τήν συνεχῶς μέ τήν λήθη καί τά ἀνθρώπινα “ἀλάθητα”(!) κριτήρια τῶν θνητῶν, «ἐπισφαλῶν καί δειλῶν» ἐπινοιῶν μας.

Ἄς γίνη ἡ φετεινὴ ἐπέτειος, ἐπέτειος πνευματικῆς ἀφυπνίσεώς μας καί ριζικοῦ ἀνακαινισμοῦ μας!

πρωτ. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

6. Ὁ. ἄν., σελ. 158

«Γύναι, τί κλαίεις;»

Πῶς μπορεῖ νά μὴν κλάψει κανεὶς μπροστά στοῦ θάνατο; Πῶς νά ἀποφύγει τὰ δάκρυα καὶ νά συγκρατήσῃ τὸν πόνο τῆς ψυχῆς του μπροστά στον ἀποχωρισμὸ ἀγαπημένων προσώπων; Καὶ ὅταν ὁ θάνατος ὀδηγεῖ στον τάφο ὅχι ὅποιονδήποτε ἄνθρωπο, ἀλλὰ τὸ γλυκύτατο Ἰησοῦ, τὸν ἀναμάρτητο Διδάσκαλο, τὸν ὑψιστο καὶ φιλεύσπλαγχο εὐεργέτη, εἶναι δυνατόν νά μὴν κλαίει κανεὶς;

Γι' αὐτό καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἀφοῦ ἔκλαψε ἐνώπιον τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου προηγουμένως, κλαίει καὶ τώρα μπροστά στοῦ ἀδειανὸ μνημεῖο, πού δέχθηκε τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου. Πῶς, λοιπόν, νά μὴν ἀπορήσῃ στὴν ἐρώτηση τῶν ἀγγέλων «γύναι τί κλαίεις;» (Ἰω. Κ' 13).

Τί ἔπρεπε νά κάνει; Αὐτὴ δέ λογαριάζει κινδύνους. Αὐτὴ ὑπερπήδησε μεγάλες δυσκολίες. Αὐτὴ παραμέρισε τὰ πάντα γιὰ νά φθάσῃ μέχρι τοῦ τάφου. Αὐτὴ, μαζί μέ τίς ἄλλες Μυροφόρες, ξόδευσε χρήματα πολλά, καὶ ἀγόρασε ἀρώματα μέ τὰ ὅποια θά ἄλειβε ἅγιο καὶ καταπληγωμένο Σῶμα τοῦ Διδασκάλου. Καὶ Τώρα, πού στέκει μπροστά στοῦ μνημεῖο, τί βλέπει; Ὁ τάφος κενός! Καὶ ὁ Κύριός της ἀπών; Ποιὸς Τὸν πῆρε; Ποῦ Τὸν ἔβαλαν; Ἡ ἀγωνία σφίγγει τὴν καρδιά της. Τὰ δάκρυα ἀναβλύζουν ἀφθονὰ ἀπὸ τὰ μάτια της. Οἱ λυγμοὶ τῆ συνταράσσουν ὁλόκληρη. Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς αὐτὴ ἀκούει ἀπὸ τοὺς οὐράνιους ἐπισκέπτες τῆς γῆς. «Γύναι, τί κλαίεις;» Ἦταν δυνατό νά μὴν κλάψει;

Τί κάνουμε ἐμεῖς μπροστά στοῦ νεοσκαμμένο τάφο ἀγαπητῶν μας προσώπων. Τί κάνουν οἱ ἄνθρωποι μπροστά στοῦ μνημα τοῦ θανάτου; Κλαῖνε καὶ θρηνοῦν. Κλαίει ἡ μητέρα τὸ θάνατο ἀγαπημένου παιδιοῦ. Κλαίει ὁ σύζυγος τὴ σύντροφο τῆς ζωῆς του, πού ἔφυγε νωρὶς ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτό. Κλαῖνε τὰ παιδιά τὸν πρόωρο θάνατο ἀγαπητῶν τους γονέων. Κλαῖνε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μπροστά στοῦ θάνατο. Γιατί εἶναι σκληρὸ πρᾶγμα ὁ θάνατος. Εἶναι κτύπημα ὀδυνηρὸ ἢ ἀπώλεια ἀγαπημένων προσώπων. Ποιὰ θέσῃ μπορεῖ νά χειρίσῃ τέτοιες περιπτώσεις ἢ ἐρώτηση; «Τί κλαίεις;»

Καὶ ὅμως! Ἀπὸ ἐκείνης «τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων» τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Καὶ τὸ ἐρώτημα «τί κλαίεις;» ἔχει πλέον τὴ θέσῃ του, ἔχει ἔννοια καὶ οὐσία, ἂν τὴ στιγμὴ πού ἄκουε ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους τὴν ἐρώτηση αὐτὴ ἡ Μαρία γνώριζε τί ἀκριβῶς εἶχε συμβεῖ ἐκείνο τὸ ἐξαιρετικὸ πρῶινό· ἂν μάθαινε ποιὸ ἐκπληκτικὸ γεγονός εἶχε δραματισθεῖ, λόγος γιὰ θρῆνο δέ θά ὑπῆρχε πιά, ἀλλὰ χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση θά γέμιζε

τήν ψυχή της.

Ξαφνικά ὅμως ἀκούει τήν ἴδια φράση ἀπό ἄλλο στόμα. Τώρα «τί κλαίεις;» δέν τό λέγουν ἄνθρωποι, οὔτε ἄγγελοι. Τό ἀπευθύνει ὁ Νικητής τοῦ θανάτου, ὁ ἀρχηγός τῆς ζωῆς, ὁ Χριστός. Καί στό στόμα Του τό ἐρώτημα αὐτό γίνεται γλυκεία μουσική, γίνεται ἐλπίδα, γίνεται χαρά καί παρηγοριά θεϊκή.

Δεῖτε τή Μαρία. Μόλις ἀνεγνώρισε ὅτι ἐκεῖνος, πού τή ρωτοῦσε γιατί κλαίεις, εἶναι ὁ ἀναστημένος Ἰησοῦς, ἀλλάζει μονομιᾶς. Σταματᾷ τά κλάματα. Σκουπίζει τά δάκρυά της. Σταματᾷ τούς θρήνους. Καί χαίρεται καί σκιρτᾷ καί πλημμυρίζει ἀπό εὐφροσύνη. «Ραβουνί, ὃ λέγεται, διδάσκαλε» ἀνακράζει, καί πέφτει στά πόδια Του. Ἀπό τή στιγμή ἐκείνη ἡ Μαρία δέ γνωρίζει τίποτε ἄλλο, παρὰ τή χαρά Ἀναστάσεως· καί μεταφέρει στούς μαθητές τό μήνυμα τῆς μεγάλης νίκης κατὰ τοῦ θανάτου.

Γιατί κλαῖς, λοιπόν, χριστιανέ; Γιατί θρηνεῖς ἀπαρηγόρητα τό θάνατο τῶν προσφιλῶν σου; Γιατί πιέζεσαι ἀπό τό βαρύτατο πένθος; Ἀπό τό θάνατο ἀνέτειλε πιά ἡ ζωή. Ἀπό τόν τάφο ἔλαμψε πιά ἡ ἐλπίδα. Ἀπό τήν Ἀνάσταση ξεπήδησε ἡ χαρά. Γιατί κλαῖς; Ἀνέστη Χριστός! Ἐπομένως ὁ θάνατος ἐκμηδενίσθηκε. Ὁ Ἄδης νεκρώθηκε. Ἡ ζωή καί ἡ ἀφθαρσία ἀνέτειλε γιά τούς ἀνθρώπους, ὁ Χριστός ὁ Θεός μας.

«Οἱ μή ἔχοντες ἐλπίδα» (Ἐφεσ. Β' 12) μποροῦν νά κλαῖνε μέ πικρό θανάσιμο κλάμα. Γιατί τί μποροῦν νά ἐλπίζουν; Ἡ ἐλπίδα, πού δίνει ὁ Χριστός δέν ὑπάρχει γι' αὐτούς. Γιατί δέν Τόν πιστεύουν. Δέν Τόν θέλουν. Δέν Τόν παραδέχονται ὡς Σωτήρα καί Λυτρωτή τους.

Ἐσύ ὅμως, ὁ πιστός, ὁ χριστιανός, ἔλπιζε καί παρηγορήσου. Στρέψε τά μάτια τῆς ψυχῆς σου πρὸς τό λαμπρό καί ζωηφόρο φῶς τῆς Ἀναστάσεως καί κοίταξε ἐκεῖ πέρα τή ζωή, πού δέν τελειώνει ποτέ. Εἶναι ἡ αἰωνία ζωή κοντά στόν ἀναστημένο Νικητή, πού κατάργησε τό θάνατο καί χάρισε στούς ὀπαδοὺς Του τήν ἀνάσταση καί τήν ἀθανασία. Σ' ἐκείνους τή ζωή, τήν ὁλόλαμπρη μέσα στο φῶς τῆς Ἀναστάσεως, θά συναντήσεις τούς δικούς σου, γιά νά ζήσεις μαζί τους αἰωνίως.

Ἀρχιμ. Καλλίστρατος Ν. Λυράκης
 Ἱεροκήρυκας Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ ΥΜΝΟΥ ΣΤΟΝ Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ Κ. ΠΑΛΑΜΑ

(Θεολογική, φιλολογική καί λογοτεχνική προσέγγιση)

Ο Ἀκάθιστος Ὑμνος, «ἡ πλέον, ἴσως, δημοφιλὴς ἱερά Ἀκολουθία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ ἐπιφανοῦς Θεολόγου πατρός Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου¹, εἶναι ἓνα κοντάκιο –ποιητικὴ ὁμιλία– πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἐξῆς μέρη: Τὸ **προοίμιο**, **τούς οἴκους**, δηλαδή τὶς στροφές, πού μεταξὺ τους ἔχουν ὀργανικὴ ἐνότητα, καὶ τὸ **ἐφύμνιο**. Πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι ὁ Ἀκάθιστος εἶχε συντεθεῖ, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὶς **λειτουργικὲς ἀνάγκες τοῦ Εὐαγγελισμοῦ**, γιατί καί τὸ Κοντάκιο καὶ οἱ 24 Οἵκοι εἶναι ἀναπόσπαστα μέρη τῆς Ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ἀνήκουν μόνο σ' αὐτήν². Τὸ κοντάκιο ἀναφερόταν ἀρχικὰ σέ κοινὸ ἑορτασμὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῶν Χριστουγέννων. Ἀργότερα χρησιμοποιήθηκε στὶς δοξολογίες γιὰ τὴ διάσωση τῆς Βασιλεύουσας ἀπὸ τὶς βαρβαρικὲς ἐπιδρομές, ἐπὶ Ἡρακλείου τὸ 622, Κωνσταντίνου Πωγωνάτου τὸ 672 καὶ ἐπὶ Λέοντος Ἰσαύρου τὸ 717, πού ὅπως ἀναφέρει ὁ λαμπρὸς θεολόγος καὶ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, «**ἐκτοτε ἐθεσπίσθη καὶ ψάλλεται ὁ Ὑμνος εἰς κάθε Ἐκκλησίαν**». **Ὁ χαρακτηρὰς τοῦ Ἀκαθίστου εἶναι Θεοτοκολογικὸς καὶ Χριστολογικὸς** καὶ ὅπως ἤδη ἀναφέραμε, ἀναφέρεται στὴν «κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴ, βάσιν καί, κεφάλαιον ὅλων τῶν Ἑορτῶν...», ὅπως γράφει ὁ Θεολόγος Ἱερομόναχος Ἰωακείμ Ἱβηρίτης σέ μιά περισπούδαστη μελέτη του³.

Ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος καὶ τὸ Κοντάκιο, δηλαδή «οἱ Οἵκοι» τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, δέν εἶναι ἐπικὴ ἢ λυρική ποίηση ὅπως ὑποστηρίχθηκε ἀπὸ ἀρκετοὺς μελετητές, ἀλλὰ «Δρᾶμα» τοῦ ὁποῖου τὸ χορικὸ ἀποτελοῦν οἱ Οἵκοι. Ἀφοῦ γιὰ τὸ δρᾶμα ἀπαιτεῖται «μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας» πού νὰ ἔχει «μέγεθος, ἡδυσμένον λόγον, πρόσωπα δρῶντα, κάθαρση, δέηση» κ.λ.π., ὁ Ἀκάθιστος τὰ ἔχει ὅλα. Πρᾶξις σπουδαιότερα καὶ τραγικότερα ἀπὸ τὸ δρᾶμα τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπινου γένους δέν ἦτο δυνατόν νὰ υπάρξει! Λύτρωση–ἀπολύτρωση, ἡ Σταυρικὴ Θυσία. «Ὁ ἡδυσμένον λόγος», ἡ Ὑμνολογία τῶν Κανόνων, τῶν Ὠδῶν, τῶν Κοντακίων, τῶν Οἴκων, πρόσωπα δέ ὁ Ἀρχάγγελος, ἡ Θεοτόκος, ὁ Ὑμνωδός. «Ἀδέτω σοὶ Δέσποινα κινῶν τὴν λύραν τοῦ Πνεύματος» κ.λ.π. Καί μετὰ ἔρχεται ἡ λύση τοῦ δράματος, τὸ Ἐμβατήριον: «Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ Νικητήρια», **γιὰ τὴ νίκη τῶν ὁποίων καταγάγει ἡ Θεοτόκος ὡς Στρατηγὸς στὴν πάλιν τῶν ἀνθρώπων κατὰ τοῦ Διαβόλου**. Διὰ τῆς συγκαταθέσεως, «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου», σαρκώνεται ὁ Λόγος καὶ καταλύεται

ή δύναμις τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὑπάρχει μεγαλύτερη νίκη ἀπ' αὐτήν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐναντίον τοῦ Ἀντιχρίστου; Ἐάν μελετήσει καλά ὁ ἐρευνητής τό κεφάλαιον τῆς «**Βασιλείου Τάξεως**» τοῦ Κωνσταντίνου Πορφυρογέννητου, πῶς ἐορταζόταν στούς Βυζαντινούς τά ἐπινίκια, θά ἀντιληφθεῖ σίγουρα τήν ἐρμηνεία τοῦ «Ἀκαθίστου»! Ἀκόμη τό λεξιλόγιο τοῦ Ἀκαθίστου εἶναι πέρα γιά πέρα θεολογικό καί ἀντιπροσωπεύει τή θεολογία τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὑμνογράφου ὅπως διαμορφώθηκε ἀπό τά συγγράμματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Δέν μπορεῖ νά ἔχει γραφεῖ πρίν ἀπό τήν Σύνοδο τῆς Ἐφέσου τό 431, «ἄρα εἶναι ἔργο» καταλήγει ὁ βυζαντινολόγος Καθηγητής Κ. Μητσάκης, «τῆς μεγάλης ἀκμῆς τοῦ Κοντακίου, τέλος Ε' ἀρχές Στ' αἰῶνος»⁴. Ὅλα τά στοιχεῖα συνηγοροῦν γιά τήν ἀπόδοση τοῦ Ἀκαθίστου στό Ρωμανό τόν Μελωδό. Τό μόνο χειρόγραφο πού τόν ἀναφέρει, βέβαια, ὀνομαστικά εἶναι ὁ κώδικας 41 τῆς Μονῆς Βλατάδων σέ μιά παρασελίδια, **πολύ μεταγενέστερη σημείωση, στό φύλο 193**. Χωρίς, βέβαια, νά εἶναι ὁ ἐρευνητής ἀπόλυτα σίγουρος, ὁ ποιητής τοῦ Ἀκαθίστου προέρχεται ἀπό τούς κύκλους τῶν λογίων τῆς δεύτερης σοφιστικῆς πού ἀντιπροσωπεύουν τίς τάσεις τῶν σχολῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Ἀνάλυση τῶν ἐκφραστικῶν τρόπων τοῦ Ἀκαθίστου μέ τούς ἀντίστοιχους, πού παρουσιάζουν καί κοντάκια τοῦ Ρωμανοῦ, διαπιστώνουμε ὅτι ὑπάρχει ἐνότητα ὅφους καί πλήρης ταυτότης ἐκφραστικῶν μέσων.

Τό Κάλλος τοῦ Ὑμνου

Ὁ ποιητής τοῦ Ἀκαθίστου μέ τήν ὀλόθερμη πίστη, ἀναζήτησε τήν καθαρή λυτρωτική ποίηση καί ὁ ὕμνος του ἀποβαίνει γνήσια ἐξεικόνιση τῆς ψυχῆς καί ἡσυχασμός ἀνάμεσα στά οὐσιώδη σημεῖα τῆς θρησκευτικότητας πού εἶναι ἡ προσευχή ὅταν περνᾷ ἀπό τήν τροφή τῆς ἐλπίδας καί τῆς ἀγάπης μακριά ἀπό τήν σκοπιμότητα τοῦ ἀντιποιητικοῦ θετικισμοῦ. Τό κείμενο τοῦ Ἀκαθίστου, ὅπως καί τά ἀνάλογα πρὸς αὐτό ὕμνολογικά-λειτουργικά κείμενα, εἶναι ὅπωςδήποτε ἔκφραση τοῦ Ὑψηλοῦ, ὅπως θά ἔλεγε ὁ σοφός Καθηγητής τῆς Βυζαντινῆς Ρυθμολογίας Παν. Μιχαλῆς⁵. Ἡ θρησκευούσα ψυχή πού ἀπαιτεῖ φτάνει στήν ἐσωτερική κάθαρση. Κι ἂν ἀκόμη ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπρόσιτη, ξαναγουρίζει σέ μᾶς ἡ φωνή αὐτή χωρίς νά χάνει τήν οὐσία της καί χωρίς νά δοκιμάσει ἀτυχία στόν προορισμό της καί κοινωνεῖ μέ τόν Θεό καί ἐπικοινωνεῖ καί μαζί μας.

Ἡ οὐσία της εἶναι θεϊκοῦ ὕμνου. Μέ αὐτή τήν ὑπόσταση ἀνέβηκε στήν ὑπαρξη τῆς δημιουργίας.

Παρακολουθώντας ὁ ἐρευνητής τά σχετικά εὐαγγελικά κείμενα καί τό κείμενο τοῦ Ἀκαθίστου, διαπιστώνει ὅτι ὁ μελωδός δέν ἀκολουθεῖ τό

κείμενο τυπικά, αλλά τό πλουτίζει μέ μιά ανάπτυξη τοῦ θέματος, πού εἶναι σκίρτημα ψυχῆς, ποιητική ἐλευθερία σύμφωνα μέ τή δογματική τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, συγκίνηση μαζί καί δόνηση, ἕνα δημιουργικό ταξίδι ἀνάμεσα στά εὐαγγελικά κείμενα. Οἱ οἴκοι τοῦ β' μέρους Ν-Ω ἔχουν καίριους δογματικούς ὅρους. Ἀνασκευή κακόβουλων αἱρέσεων ὅπως τοῦ Νεστοριανισμοῦ, τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, Δοκητισμοῦ κ.λ.π. Καί ἐδῶ, βέβαια, ὁ οἶστρος τοῦ Ὑμνογράφου εἶναι ἀπλωμένος μέ ἐπάρκεια καί οἱ κατάλληλες φράσεις προσάγονται μέ καλλολογικό, ὠραιότατο ὕμνογραφικό ἔνδυμα καί κάτω ἀπό διαρκῆ θερμότητα πνευματικοῦ αἰσθήματος.

Βέβαια ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι τό πρόσωπο στό ὁποῖο κυρίως ἀπευθύνεται ὁ Ὑμνογράφος. Τό κατηγορήμα κάθε προτάσεως ἀναφέρεται σ' Αὐτήν. Τίποτα δέν εἶναι πρόχειρο καί τό ζύγισμα οὐσιαστικῶν καί ἐπιθέτων εἶναι πάντοτε εὐστοχο. Σειρά προτάσεων καταφατικῶν εἶναι ὁ Ἀκάθιστος, προτάσεις κρίσεως ἀνάμεσα σέ μιά διαρκῆ λιτότητα, ζοῦν μαζί χωρίς νά συγκρούονται μέσα στούς στίχους, ἐνωμένες στήν κοινή λατρεία πρὸς τήν Παναγία. Κάθε περιφραστικό κατηγορήμα περιέχει φράσεις θαυμασμοῦ καί χαιρετισμοῦ μέ ἐπιφωνηματική δόνηση. Τά πρωτότυπα ἐπίθετά του κάνουν τό κείμενο πλαστικό, κέντημα δεξιοτεχνικότατο, σάν κῆπο πολύανθο, ἕνα ἑγχρωμο δειλινό ὀρίζοντα ὅπως οἱ ὥρες πού ψάλλεται ὁ Ὑμνος. Ὁ Μελωδός εἶναι λουσμένος, ὅπως οἱ ἀγιογράφοι τοῦ Πανσέληνου μέ ἕνα τέλειο ζωγραφικό-ἀγιογραφικό αἶσθημα, αἰσθάνεται τήν ἔξαρση τοῦ ὑψηλοῦ ὅσο καί τοῦ ἡθικοῦ θέματος. Τό ζωγραφικό χρῶμα τό ἀντικαθιστᾷ ἡ μουσικότητα. Ὁ κόσμος τῶν ἰδεῶν ἔρχεται νά συναντήσει τόν ἄνθρωπο τόν ἀναζητοῦντα διά τῆς ἱκεσίας τήν μεσιτεία τῆς Θεοτόκου.

Ἄν φανταστοῦμε στήν περίοπτη θέση τῆς τήν Πλατυτέρα, ἀγιογραφημένη στήν ἀψίδα τοῦ Ἱεροῦ, ἔτσι ὅπως συμβολίζει μιά σύνδεση τῆς γῆς μέ τόν οὐρανό, τότε θά καταλάβουμε τόν Ὑμνογράφο τοῦ Ἀκαθίστου καθὼς συνενώνει ἔννοιες μετάρσιες, χαρακτηρισμούς ἀνάμεσα στήν πραγματικότητα καί τόν ἰδεαλισμό.

Ἄν προσέξει ὁ πιστός τό τί ἐκλέγει νά ὑμνήσει ὁ Μελωδός ἀπό τά περιστατικά τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παναγίας μας καί τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καί τί ἀπό τή δογματική διδασκαλία γιά τήν Θεομήτορα, θά δεῖ μιά ὁπτασιαζόμενη ψυχὴ τοῦ ὕμνογράφου, πού ἐκφράζοντας τήν Ὁρθόδοξη Θεολογία ἐκφράζει καί μεταδίδει ἕναν ἔντονο ἐσωτερισμό, πού διαρκῶς κυφορεῖ ἕνα γνήσιο πνευματικό φρόνημα ποιήσεως.

Ὁ ὕμνογράφος μᾶς ἔδωσε τό ὑψηλό ὀρθόδοξο θρησκευτικό περιεχόμενο ὅπως ὁ γνήσιος λαϊκός τραγουδιστής, πού μέ τίς πατροπαράδοτες ρίζες κρατᾷ ἀλώβητο τόν πυρῆνα τοῦ Χριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Παρά

τήν ύψηλή δογματική του θέση ὁ Ὑμνος εἶναι ἀπόλυτα εὐληπτος ἀπὸ τό λαό, ὅπως ἡ Θεία Λειτουργία πλάστηκε ἀκριβῶς γιὰ νά εἶναι προσιτή σέ ὅλους τοὺς πιστοὺς.

Ἡ ἐπίδραση τοῦ Ὑμνου στή Νεοελληνική Λογοτεχνία

Ὅλοι οἱ μεγάλοι δημιουργοὶ τῆς Νεοελληνικῆς μας Λογοτεχνίας ἐμπνεύστηκαν ἀπὸ τό λαμπρό αὐτό ἔργο τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Ἐλλείπει χώρου θά ἀναφερθοῦμε σύντομα σέ δύο κορυφαίους δημιουργούς, στὸν Ἀλ. Παπαδιαμάντη καὶ τὸν Κ. Παλαμᾶ. Ἐρευνῶντας τὰ γραπτά τοῦ Παπαδιαμάντη διαβάζουμε ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς: «Ἐν τῷ προκειμένῳ ὕμνῳ ἀπαντῶσι καὶ ἐμπνεύσεις ἀκραιφνεστάτης ποιήσεως... Ἡ δι' ὅλου τοῦ ποιήματος διήκουσα ἰδέα εἶναι ἡ ὑπεροχὴ τῆς Θείας Σοφίας ἔναντι τῶν προσπαθειῶν τῆς ἀνθρώπινης διανοίας πρὸς εὕρεσιν τῆς ἀληθείας καὶ ἡ προσκύνησις τῆς Παναγίας». Τὰ τέσσερα γνωστά ποιήματα τοῦ Παπαδιαμάντη γιὰ τὴν Παναγία δείχνουν καὶ τὴ δική του ὑμνογραφικὴ δημιουργία καὶ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸν Ὑμνο.

Ἐξ' ἴσου πλούσια εἶναι καὶ ἡ λύρα τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητῆ Κ. Παλαμᾶ. Χαρακτηρίζει τὸν Ἀκάθιστο **«τέλειον μωσαϊκὸν ἀπαρτισθὲν ἀπὸ ψηφίδας ἐκλεκτῶς περιμαζευμένης πανταχόθεν. Εἶναι κατόρθωμα δογματικὸν μαζί καὶ πανηγυρικόν»**⁶. Στὴ «Φλογέρα τοῦ Βασιλιά» κυρίως, ὅπου ἀντικατοπτρίζεται ἡ ψυχὴ τοῦ ποιητῆ στὴν προσήλωσή της, στὴν Ἑλληνικὴ ἐθνότητα, ἡ Παναγία συνενώνει τὸν θρησκευτικὸ εὐαγγελισμό καθὼς ἱστορεῖται ἡ ζωὴ τοῦ Βυζαντίου. Ἀπευθυνόμενος στὴ Θεοτόκο: «Μητέρα τῶν ἀνέλπιδων κι ὅλων τοῦ κόσμου Σκέπη», εἶναι ἐπηρεασμένος ἀπὸ τό «τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σέ ἀνατίθηναι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου» καὶ ἀπὸ τό «Χαῖρε σκέπη τοῦ κόσμου». Ὁ δικός του στίχος ἀπὸ τὴ Φλογέρα τοῦ Βασιλιά: «Ὑπέρμαχη Στρατήγισσα σ' ἐσέ τὰ νικητήρια», «Μ' ἐσέ ξημέρωσε ἡ χαρά καὶ οβῆει ἡ κατάρρα πῆρε μέ Σέ Μητέρα», ἀπὸ τό «Χαῖρε δι' ἧς ἡ χαρά ἐκλάμπει χαῖρε δι' ἧς ἡ χαρά ἐκλείπει» κ.λ.π.

Ὁ δικός του στίχος: «Σκέπη τοῦ Κόσμου πῖο πλατεία ἀπ' τὸν κόσμο, σὶό σκοτάδι, πύρινε στυλε ὁδηγητὴ καὶ τῆς ψυχῆς, λιμάνι», ἀπὸ τό «Χαῖρε σκέπη τοῦ κόσμου πλατυτέρα νεφέλης, χαῖρε πύρινε στυλε, ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει» κ.λ.π.

Στὸν δέκατο καὶ ἐνδέκατο λόγο τῆς Φλογέρας τοῦ Βασιλιά ὑπάρχουν στίχοι ἀπὸ τὸν Μικρὸ καὶ τὸν Μεγάλον Παρακλητικὸ Κανόνα: «Ψηλότερη ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς, πῖο καθαρὴ ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ πῖο ἀκριβὴ ἀπὸ τὰ Χερουβεὶμ, πῖο δοξασμένη ἀκόμα κι ἀπὸ τὰ Σεραφεὶμ ἐοὺ, στάμνα τοῦ Θεοῦ Μάνα», προέρχονται ἀπὸ τὸν μικρὸ Παρακλητικὸ Κανόνα: «Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν Οὐρανῶν καὶ καθαρωτέραν λαμπηδόνων ἡλιακῶν... Τὴν

τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ... Στάμνε Μάνα φέρουσα» κ.λ.π. Ὅχι μόνο οἱ μορφωμένοι ἀλλά καί ὁ ἀπλός Ἑλληνικός λαός, τόν Ἀκάθιστο τόν ἔζησε στούς αἰῶνες μέσα στήν κατανυκτική ψαλτική τή γεμάτη δραματικό τόνο. Ὁ μυστικισμός του νίκησε τήν τυπολατρεία καί ἡ μηχανική ἀποστήθιση τῶν τροπαρίων ἔδωσε στή λαϊκή ψυχή τό δέος νά προσεγγίσει τά δυσκολονόητα σημάδια τοῦ μελωδοῦ. Ἡ ὑψηλή τάση νά ἐνσαρκωθοῦν τά ὑπερκόσμια ἢ νά ἐξαϋλωθοῦν τά κοσμικά, αὐτή πού μορφοποιεῖ τήν ἰδέα, προσδίδει στήν ἀναχώρηση αὐτή μιά λύτρωση, ἀπό τήν ὁποία ἔχει τόση ἀνάγκη ὁ σημερινός τραγικός ἄνθρωπος.

Εἶναι δυστύχημα πού τέτοια ἀριστουργήματα τοῦ βυζαντινοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως δέν ὑπάρχουν στά νεοελληνικά ἀναγνώσματα, γιατί «ὀρισμένοι» συντάκτες τῶν Παιδαγωγικῶν Ἰνστιτούτων ξέρουν μόνο νά προσκολλῶνται στούς συνδικαλιστικούς καί πολιτικούς μηχανισμούς καί δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι τέτοια κείμενα εἶναι ἐγερτήριο σάλπισμα πού ἀφυπνίζουν ἀπό τόν λήθαργο, διδάσκουν καί καθοδηγοῦν τίς Ἑλληνικές γενεές στό καθῆκον, θρησκευτικό καί ἐθνικό.

Ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος θά μᾶς ὑποδεικνύει τούς δύο δρόμους πού πρέπει νά διανύσουμε, τόν ἕναν ὡς Ἔθνος, ὡς λαός, ὡς φυλή καί τόν ἄλλον ὡς Χριστιανοί Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι.

Κωνσταντῖνος Δεληγιάννης - Δρ. Φιλ.

Ὁμότ. Καθηγητής Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας καί Τέχνης

Ὑποσημειώσεις

1. Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδοροπούλου, Ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος μετά Ἑρμηνείας, Ἀθήναι 1968, σελ. 19.
2. Καρ. Μητσάκη, Βυζαντινὴ Ὑμνογραφία, τ.Α΄, ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη ἕως τὴν Εἰκονομαχίαν, Θεσσαλονίκη, 1971, σ. 482 καὶ ἐξῆς. Στὴ μελέτη αὐτὴ ὁ Καθηγητὴς κ. Μητσάκης παραθέτει πλήρη βιβλιογραφία καὶ σαφέστατα συμπεράσματα.
3. Γ. Ἰωακείμ Ἰβηρίτου, Ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, περιοδ. «Γρηγ. Παλαμᾶς», Ὀκτώβριος 1928, τεύχ. 154, σελ. 375.
4. Κ. Μητσάκη, ο.π., σελ. 490.
5. Π. Μιχαήλ, Αἰσθητικὴ θεώρηση τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης, Ἀθήναι 1964, σελ. 111.
6. Ὁ. Εὐδης, Ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος ὡς ποιητικὸ κείμενο, περιοδ. «Ἀκτίνες», Ἀθῆνα 1950, σελ. 409 καὶ ἐξῆς.

Ο “ΑΠΙΣΤΟΣ”(;) ΘΩΜΑΣ!

1. Ποιός από εσάς δεν άκουσε την έκφραση αυτή; Μας την προσάπτουν όλοι στην μικρότερή μας αμφιβολία. Ξεχνάμε όμως όλοι την άλλη Έλληνική παροιμία που λέει, ότι «Καλύτερα να σου βγει τό μάτι, παρά τό (κακό) όνομα!» Καί τουτο ίσως διότι γιά τό μάτι έχεις ακόμα «ρεζέρβα», γιά τό όνομα –που γιά τούς Πατέρες εκφράζει την ουσία, τό είναι του ανθρώπου– δεν έχουμε καμία «ρεζέρβα», κανένα ανταλλακτικό.

Καί γιά νά γίνω πιό κατανοητός, θά σάς διηγηθώ μία σύντομη ιστορία.

Ακούσατε ίσως πώς υπήρχαν πολλοί έρημιτες που πέρασαν τή ζωή τους στην έρημιά σέ κάποιο σπήλαιο ή κάποια όπή τής γής. Συνέβαινε αρκετές φορές κάποιοι από αυτούς νά μοιράζονταν τήν ίδια «κατοικία» μέ κάποιο άγριο ζώο –λιοντάρι, ή λεοπάρδαλη ή αρκούδα, ή λύκο– μέ τό όποιο συμβίωναν άρμονικά.

Η ιστορία λέει ότι κάποιος έρημίτης ζούσε στό ίδιο μικρό σπήλαιο μέ κάποιο λιοντάρι, βοηθώντας ό ένας τόν άλλον. Κάποια νύχτα, γυρίζοντας πρós τήν πλευρά του λέοντος, ό έρημίτης φώναξε: «Ωχ, πώς βρωμάνε τό τρίχωμα καί τά χνώτα σου!» Τό λιοντάρι δεν άπάντησε τίποτε. Στενοχωρήθηκε όμως μέσα του. Κατά τήν δεύτερη μέρα ζήτησε από τόν έρημίτη νά του ρίξη μιá τσεκουριά στό λαιμό. Καί ό έρημίτης, υπό τήν άπειλή του θανάτου, τό έκανε, πληγώνοντας άρκετά βαριά τόν φίλο καί σύντροφό του. Μετά από κάμποσο διάστημα, όταν ή πληγή γιατρεύθηκε, τό λιοντάρι πλησίασε τόν έρημίτη καί του είπε: «Όπως βλέπεις, ή πληγή τής τσεκουριάς γιατρεύθηκε, όμως ή πληγή τών λόγων σου στην ψυχή μου δεν γιατρεύεται. Θά φύγω από κοντά σου γιά νά μήν σέ φάω!»

Καί τώρα σάς έρωτώ: Ή πληγή που κάνουμε κάθε φορά στόν άπόστολο Θωμά αναφερόμενοι στην «άπιστία» του (καί στόν κάθε «άπιστο Θωμά»), θά γιατρευθεί άραγε;

2. Λόγω τής «ρετσινιάς» αυτής ό άπόστολος Θωμάς, μολονότι ήταν από τούς σπουδαιότερους μαθητές του Κυρίου, χάθηκε σχεδόν στην λήθη. Καί δεν μπορεί κάποιος νά επικαλείται τά συγγράμματα, τό «Ευαγγέλιο», δηλαδή, καί τίς «Πράξεις», που αποδίδονται στόν άπόστολο Θωμά, διότι όλα είναι άπόκρυφα του δευτέρου ή τρίτου αιώνα. Μόνο ή Συριακή παράδοση καί ό άγιος Έφραίμ ό Σύρος (306-373), του αποδίδουν τιμές, μνημονεύοντας τήν σπουδαία ιεραποστολική του δράση ανάμεσα στους Πάρθους καί στην Ίνδια.

Ό Θωμάς «Στάλθηκε στην χώρα ενός σκουρόχρωμου λαού

γιά νά τόν ἐνδύσει μέ λευκό μανδύα διά τοῦ Βαπτίσματος.

Ἡ λάμψη του πλήρης χάριτος
διασκόρπισε τό ὀδυνηρό σκοτάδι τῆς Ἰνδίας
Καί μέ τήν ιεραποστολή του

Πρόσφερε τήν Ἰνδία ὡς δῶρο στόν Μονογενῆ»

Στήν Καινή Διαθήκη καί συγκεκριμένα στούς συνοπτικούς Εὐαγγελιστές, ὁ Θωμᾶς μνημονεύεται ἀπλῶς ὡς «εἷς τῶν δώδεκα». Στόν δέ ἅγιο Εὐαγγελιστή Ἰωάννη μνημονεύεται σέ τρεῖς περιπτώσεις.

α) Ὃταν ὁ Ἰησοῦς ἀνακοίνωσε στούς ἀποστόλους ὅτι ὁ Λάζαρος ἀπέθανε καί ὁ ἴδιος θά πορευθεῖ στόν τάφο του νά τόν ἀναστήσει καί ἔπειτα θά βαδίσει πρὸς τόν σταυρικό θάνατό Του, ὁ Θωμᾶς ἐνθαρρύνει καί τοὺς ὑπολοίπους ἀποστόλους «Ἄγωμεν καί ἡμεῖς νά ἀποθάνωμεν μετ’ Αὐτοῦ» (Ιω. 11, 16).

β) Μετά τήν θριαμβευτική εἵσοδο στὰ Ἱεροσόλυμα, κατά τόν Μυστικό Δεῖπνο, ὁ Ἰησοῦς μιᾶ στούς ἀποστόλους γιά τὰ ἐπερχόμενα Παθήματά Του καί ὅτι θά τοὺς ἐτοιμάσει τόν δρόμο, πρὸς τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, «τήν ὁδόν» πού ἤδη γνωρίζουν. Τότε ὁ Θωμᾶς Τόν διακόπτει: «Κύριε, δέν ξέρουμε πού πηγαίνεις τώρα, καί πῶς εἶναι δυνατόν νά γνωρίζουμε τόν δρόμον». Γιά νά λάβει τήν ἄμεση ἀπάντηση τοῦ Ἰησοῦ: «Εγώ εἰμί ἡ Ὁδός καί ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή» (Ιω. 14, 1-7).

γ) Ἡ τρίτη περίπτωση εἶναι ἡ γνωστή περίπτωση τῆς «ἀπιστίας» τοῦ Θωμᾶ. Μετά τήν Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἀπόστολοι, χωρίς τόν Θωμᾶ, βρίσκονται ἀμπαρωμένοι σ’ ἓνα σπίτι «διά τόν φόβον τόν Ἰουδαίων». Εἰσφορικά ἐμφανίζεται ἀνάμεσά τους ὁ Ἀναστάς Κύριος, τοὺς δείχνει ὡς «ταυτότητα» τὰ χέρια, τὰ πόδια καί τήν πλευρά Του καί τοὺς εὐλογεῖ, δίνοντάς τους τό χάρισμα τῆς ἀφέσεων τῶν ἁμαρτιῶν. Ἐμφανιζόμενος ἀργότερα ὁ Θωμᾶς καί ἐνημερωθεὶς γιά τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ ἀρνεῖται νά πιστέψει, ἐάν δέν ἐλέγξει καί αὐτός τήν «ταυτότητα», δηλαδή τὰ χέρια, τὰ πόδια καί τήν πλευρά τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται τότε –μετά ἀπό ὀκτὼ μέρες– γιά δευτέρα φορά «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων» καί προσκαλεῖ τόν Θωμᾶ νά «ψηλαφίσει», «νά ἐλέγξει τὰ στοιχεῖα τῆς ταυτότητός» Του –τὰ χέρια, τὰ πόδια καί τήν πλευρά– γιά νά μὴ γίνῃ «ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός». Ἡ Γραφή δέν μᾶς λέγει ὅτι ὁ Θωμᾶς «ψηλάφισε» τόν Ἰησοῦ, ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ ὑμνογραφία τῆς ἐορτῆς. Ὁ Θωμᾶς πείστηκε, δέν εἶχε πλέον ἀνάγκη ἀποδείξεων. Ἐξ ἄλλου ἐάν ἔγινε ἡ ψηλάφισις, θά τό ἐπιβεβαίωνε ὁ ἅγιος Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, «ὁ μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων» (Ιω. 21, 24).

Πῶς, λοιπόν, μιλοῦμε γιά τόν «ἄπιστο» Θωμᾶ; Μήπως ὁ Ἰησοῦς δέν ἔδειξε καί στοὺς ἄλλους μαθητές τὰ χέρια, τὰ πόδια καί τήν πλευρά Αὐτοῦ γιά νά πειθοῦν; Ὅτι καί οἱ ὑπόλοιποι μαθητές δέν πίστεψαν ἀπὸ τὴν ἀρχή

στήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ, μᾶς τό ἀποδεικνύει τό ἐπεισόδιο πού περιγράφει ὁ ἅγιος εὐαγγελιστής Λουκᾶς. (Λκ. 24, 36-41). Ἡ ξαφνική ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάντος Ἰησοῦ στούς ἀποστόλους, τούς κατατρομάζει, τούς γεμίζει ἀπό φόβο θεωρῶντας Τον ὡς φάντασμα. Καί ὁ Ἰησοῦς, γιά νά τούς ἡρεμήσει, ὑποχρεώνεται νά τούς δείξει τά χέρια, τά πόδια καί τήν πλευρά Αὐτοῦ, καθώς καί νά φάγει κάτι ἐνώπιόν τους γιά νά τούς βεβαιώσει ὅτι «πνεῦμα σάρκα καί ὀστέα οὐκ ἔχει καθὼς ἐμέ θεωρεῖτε ἔχοντα».

3. Τίθεται τώρα τό ἐρώτημα: Γιατί περιγράφει τότε τό ἐπεισόδιο αὐτό ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης; Γιά νά δυσφημίσει τόν ἀπόστολο Θωμᾶ; Σέ καμία περίπτωση!

Ὅταν γράφτηκε τό Κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο στίς ἀρχές τοῦ δευτέρου αἰῶνος (περίπου τό ἔτος 100–110) ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς βρισκόταν ἤδη (ἀπό τό ἔτος 72 περίπου) στόν Παράδεισο. Οἱ δύο ἀπόστολοι δέν συναντήθηκαν στήν κηδεία τῆς Παναγίας, ὅπου ὁ Κύριος ἔφερε μέ θαυμαστό τρόπο ὅλους τούς Ἀποστόλους ἀπό ὅλα τα πέρατα τῆς Οἰκουμένης, διότι, κατά τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς ἄργησε νά φθάσει. Συναντήθηκαν ὁμως τρεῖς μέρες ἀργότερα. Ἡ παράδοση λέει ὅτι ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς στενοχωρήθηκε καί ἔκλαψε πικρῶς γιά τήν ἀπουσία του, ἀλλά ὁ Θεός εἶχε ἄλλα σχέδια γιά ἐκεῖνον. Ὁ Θωμᾶς ἐπέμεινε στούς ἄλλους ἀποστόλους νά ἀνοίξουν ξανά τόν τάφο γιά νά δεῖ καί αὐτός τήν Παναγία. Καί οἱ ὑπόλοιποι τόν ἄκουσαν καί ἀνοῖξαν τόν τάφο, ἀλλά δέν βρῆκαν τήν Θεοτόκο. Ὁ Κύριος εἶχε πάρει τήν Παναγία Του Μητέρα εἰς τούς οὐρανούς. Καί ὁ ἅγιος ἀπόστολος Ἰωάννης, πού φρόντιζε τήν Παναγία μέχρι τήν τελευταία της στιγμή, ἦταν παρὼν στά γεγονότα αὐτά. Γι'αὐτό στό τέλος τῆς περί τοῦ Θωμᾶ διηγήσεως, ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης ὑπογραμμίζει, ὅτι τά γραπτά του δέν ἀποτελοῦν ἐνοχοποίηση οὔτε τοῦ Θωμᾶ, ἀλλά οὔτε τοῦ ἀποστόλου Πέτρου γιά τό ὅποιο μιᾶ ἐν συνεχείᾳ, ἀλλά «ταῦτα δέ γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ Χριστός ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ καί ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχετε ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ» (Ἰω. 20, 31). «Μέ τήν ἀργοπορία του στήν κηδεία τῆς Παναγίας –ὑπογραμμίζει ὁ ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς– ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς ἀποκάλυψε σ' ὅλο τόν κόσμο τήν θαυμαστή ἐξύμνηση καί σωματική ἀνάληψη εἰς τούς οὐρανούς τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀκριβῶς ἡ (ἐπιφανειακή) δυσπιστία του ἐπιβεβαίωσε σέ ὅλο τόν κόσμο τήν ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως ἐκ νεκρῶν τοῦ Κυρίου».

Ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς δέν ἦταν ἐπομένως «ἄπιστος», ἀλλά γνήσιος μάρτυρας τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ.

π. Ἡλίας Ι. Φρατσεάς

Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

ΠΑΣΧΑ ΤΕΡΠΝΟΝ – ΠΑΣΧΑ, ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ!

Καί το φετινό Πάσχα δώσαμε στους άπόρους καί μοναχικούς ανθρώπους τῆς Ἑνορίας μας τήν εὐκαιρία νά αἰσθανθοῦν τήν ἀναστάσιμη χαρά καί εὐφροσύνη καί νά ἀνακουφισθοῦν - ἔστω γιά λίγο - ἀπό τόν πόνο τῆς μοναξιάς καί τῆς πωχείας.

Μέ τήν βοήθεια κάποιων ἐνοριτῶν μας, τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἑνώσεως «Οἰκοδομή», ἀλλά καί τῶν ζαχαροπλαστείων **ΑΦΟΙ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΙ** καί **ΑΤΕΝΗΣ BAKERY**, τά ὁποῖα μᾶς προσέφεραν μεγάλον ἀριθμό πασχαλινῶν τσουρεκιῶν, κατορθώσαμε καί φέτος νά δώσουμε πασχα-

λινά τρόφιμα σέ ἀρκετές ἐμπερίστατες οἰκογένειες καί νά στρώσουμε πλούσιο τό πασχαλινό τραπέζι στό **Κέντρο Ἑνοριακῆς Ἀγάπης**, μέ τήν παραδοσιακή Μαγειρίτσα καί ψητό ἀρνί, τό τελευταῖο προσφορά τῆς οἰκ. Χρήστου Παρθενίου, καί ἄλλα ἐδέσματα καί γλυκύσματα.

Πρίν ἀπό τό γεῦμα, ἀνήμερα τήν Κυριακή τοῦ Πάσχα, ψάλαμε τό Χριστός Ἀνέστη, τήν Ἑναρκτήριο Ἀκολουθία καί διαβάσαμε τό ἀναστάσιμο Εὐαγγέλιο, τό ὁποῖο ὅλοι προσκύνησαν, λαμβάνοντες καί ἀπό ἓνα κόκκινο αὐγό, τά ὁποῖα τσούγκρισαν στή συνέ-

χεια.
Γιά πρώτη φορά φέτος ἐορτάσαμε μέ ὅλους τούς φιλοξενούμενούς μας στήν ταράτσα τῆς νέας Στέγης Φιλοξενίας Ἀπόρων «Ἀγ. Ἰωάννης Βατάτζης ὁ Ἐλεήμων» ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Στρατηγοπούλου 2, μέ ἐδέσματα τά ὁποῖα εἰτοίμασαν οἱ ἴδιοι οἱ φιλο-

ξενούμενοι, από ύλικά πού τούς εΐχαμε δώσει, καί μέ ένα πρόβατο στή σούβλα. Ἐκεῖ μᾶς εὐλόγησε καί ὁ π. Πασχάλης προσφέροντας σ' ὅλους ένα κέρασμα γιά τήν ὀνομαστική ἐορτή του.

Οἱ ἐορταστικές ἐκδηλώσεις ὁλοκληρώθηκαν μέ τήν ἐπίσκεψη τῶν κυριῶν τῆς «Οἰκοδομῆς» τήν Παρασκευή τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς στό **Κέντρο Ἑνοριακῆς Ἀγάπης**, οἱ ὁποῖες προσέφεραν πλούσια καί πολύ χρήσιμα δῶρα –εἴδη καθημερινῆς ἀνάγκης– σιπιζομένους καί πρόβαλαν μιά ταινία γιά τόν νέο Ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας, τόν **Ἅγιο Πορφύριο τόν Καυσοκαλυβίτη**.

Εὐχαριστοῦμε ὅλους, ὅσοι μᾶς συμπαραστάθηκαν ποικιλοτρόπως καί εὐχόμεστε, ἡ χαρά ἡ πηγάζουσα ἀπό τήν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας νά τούς συνοδεύη διαρκῶς.

π. Γεώργιος Χάας

Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΜΑΣ

Μέ μεγαλοπρέπεια στολίσθηκε καί φέτος ὁ Ἐπιτάφιος τοῦ Ναοῦ μας μέ τήν εὐλαβῆ ἐπιμέλεια τοῦ ζεύγους τῶν ἐνοριτῶν μας **Γεωργίου καί Ἄννης Πετροπούλου** καθῶς, ἐπίσης, καί ὁμάδος συνεργατῶν τους.

Τούς εὐχόμεθα πλούσια τήν Χάρη τοῦ Παθόντος, Ταφέντος καί Ἀναστάντος Κυρίου καί Θεοῦ μας στίς οἰκογένειές τους καί ἀπό Θεοῦ ἐνίσχυση ὥστε ἐπὶ πολλά ἔτη νά ἐπιτελοῦν τό ἱερό αὐτό ἔργο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: Ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος!

Ὁ μήνας Μάιος εἶναι ὁ μήνας τοῦ χρόνου πού περικλείει μέσα του τήν ἀρχή καί τό τέλος μιᾶς αὐτοκρατορίας, τήν ἵδρυση καί τήν πτώση τῆς ὡραιότερης, πλουσιότερης καί λαμπρότερης πόλης πού ὑπῆρξε ποτέ στόν κόσμο. Μιᾶς πόλης πού ὀνομάστηκε ἀπό τούς ταξιδιωτές πού θαμπώθηκαν ἀπό τή δόξα καί τήν ὁμορφιά της, Πόλη τῶν πόλεων. Μιᾶς πόλης πού ξεπέρασε σέ δύναμη τή θρυλική Βαβυλώνα, σέ πολυτέλεια τήν παραμυθένια Βαγδάτη, σέ πλοῦτο τή Δαμασκό μέ τίς χρυσές πύλες της.

Μάιο (11 Μαΐου τοῦ 330) ἔγιναν τά ἐγκαίνιά της. Μάιο (21 Μαΐου τοῦ 337) «έκοιμήθη ἐν Κυρίῳ» ὁ πρῶτος βασιλιάς καί ἱδρυτής της, Μάιο πέθανε, παίρνοντας μαζί της στό θάνατο καί στό θρύλο τόν τελευταῖο βασιλιά της, ὁχτώ μέρες μετά τή γιορτή του πού ἦταν καί ἡ γιορτή τοῦ πρώτου βασιλιά της.

Χίλια ἑκατόν εἴκοσι τρία γήινα χρόνια μετά ἀπό τή χρονιά πού ὁ πρῶτος καί μέγας ἅγιος βασιλιάς Κωνσταντῖνος ἔδωσε ζωή στήν Πόλη του, ἄφησε τό θρόνο του –πού κέρδισε μέ τό παραπάνω– στήν αἰωνιότητα καί κατέβηκε νά συμπαρασταθεῖ στόν συνονόματό του βασιλιά καί νά τόν βοηθήσει νά μὴν παραδώσει τήν Πόλη τους, ὅσο εἶχε ἀκόμα ἀναπνοή στό σῶμα του. Κατέβηκε γιά νά τόν πάρει μαζί του προτοῦ «οἱ βάρβαροι διαβοῦν». Κατέβηκε γιά νά γίνει ἐκεῖνος μεσίτης στό Θεό γιά τίς ἀμαρτίες τοῦ τελευταίου συνονόματου βασιλιά τῆς Πόλης πού εἶχε τό ὄνομα καί τῶν δύο τους. Γιατί, ἐκτός ἀπό τό ὄνομα, εἶχαν οἱ δύο τους καί πολλά ἄλλα κοινά γνωρίσματα.

Πρῶτα-πρῶτα, ἔζησαν καί οἱ δύο σέ παρόμοιες ἐποχές. Σέ ἐποχές πού σήμαιναν ἓνα τέλος καί μία ἀρχή. Ὁ πρῶτος ἔζησε στήν ἐποχή πού ἡ παντοδύναμη αὐτοκρατορία τῆς Ρώμης ἔπρεπε νά πέσει. Γιατί εἶχε ἔρθει ἡ ὥρα της νά πέσει. Γιατί τό ἤθελε νά πέσει. Γιατί εἶχε κουραστεῖ νά πολεμάει βαρβάρους καί εἶχε ἀφεθεῖ νά ἐξομοιωθεῖ μέ αὐτούς. Γιατί εἶχε ξεχάσει τίς ἀρετές πού τήν εἶχαν κάνει μεγάλη καί ἰσχυρή καί εἶχε ἀφήσει τήν ἀδικία καί τό χυμένο ἁθῶο αἷμα νά γίνει ὁ βρόχος πού θά ἔφερνε τό τέλος. Γιατί εἶχε ἀφήσει τούς πατρογονικούς θεούς της γιά νά φέρει ξένους σκοτεινοὺς καί ἄγριους βαρβαρικούς θεούς, ἀγνοώντας καί σταυρώνοντας τόν Θεό πού ἔγινε ἄνθρωπος.

Τότε, βρέθηκε ἓνας νεαρός μέ ἓνα παράξενο ὄνομα πού πρῶτος αὐτός πῆρε, ἓνας νεαρός πού μεγάλωσε μέ τήν ἀπειλή τῆς δολοφονίας

του νά σκιάζει όλες τις μέρες τῆς ζωῆς του. Κι αὐτός ὁ ἀφανὴς καὶ ἄπειρος καὶ κυνηγημένος νεαρός ἀρνήθηκε νά συμπράξει μέ τό θάνατο τῆς ἐποχῆς του καὶ ἄνοιξε τό νοῦ καὶ τήν ψυχὴ του στό μόνο Θάνατο πού ἔφερε τήν Ἀνάσταση στό ἀνθρώπινο γένος. Γι' αὐτό καὶ μπόρεσε κι ἐκεῖνος, ἀπό τό θάνατο τοῦ κόσμου του, νά χτίσει τήν ἀνάσταση ἐνός νέου κόσμου. Καί, ἀπό τήν πτώση τῆς Παλαιᾶς Ρώμης, ἔδωσε στόν κόσμο τή γέννηση τῆς Νέας Ρώμης.

Χίλια ἑκατόν εἴκοσι τρία χρόνια μετά, κι ἀφοῦ εἶχαν ὑπάρξει ἄλλοι δέκα συνονόματοι βασιλιάδες μεταξύ τους –ὁ καθένας μέ τά λάθη του, ὁ καθένας μέ τίς ἀμαρτίες του– ἦρθε νά καθήσει στό θρόνο τοῦ πρώτου ὁ πρῶτος μετά τούς δέκα, ὁ ἐνδέκατος Κωνσταντῖνος. Ἦρθε κι αὐτός σέ μία ἐποχὴ πού σήμαινε ἓνα τέλος καὶ μία ἀρχή. Ἦρθε τήν ὥρα πού ἡ Νέα Ρώμη εἶχε γεράσει κι αὐτὴ σάν τήν παλαιά καὶ ἔπρεπε νά πέσει. Γιατί εἶχε ἔρθει ἡ ὥρα τῆς νά πέσει. Γιατί τό ἤθελε νά πέσει. Γιατί εἶχε κουραστεῖ νά πολεμάει βαρβάρους καὶ εἶχε ἀφεθεῖ νά ἐξομοιωθεῖ μέ αὐτούς. Γιατί εἶχε ξεχάσει τόν πρῶτο βασιλιά πού τήν ἔχτισε καὶ τίς ἀρετές πού τῆς ἔδωσε. Γιατί εἶχε ἀρνηθεῖ τό Θεό πού τήν κράτησε καὶ τήν ἔκανε μεγάλη. Γιατί, στή θέση τῶν ἁγίων βασιλιάδων, ἔθρεψε προδότες σάν τόν Ἀλέξιο πού ἄνοιξε τή θύρα στοὺς Σταυροφόρους γιά νά κερδίσει τό θρόνο τοῦ πατέρα του, κι ἀντὶ νά πάρει τό θρόνο παρέδωσε τήν Πόλη πού δέν τοῦ ἀνῆκε, δέν ἦταν δική του νά τῇ δώσει, στοὺς βαρβάρους πού τήν κατασπάραξαν, τῇ βίασαν, τῇ λεηλάτησαν μέ τέτοιο μῖσος, πού θύμιζε τόν ἀφανισμό τῆς Τροίας!

Σέ αὐτούς τούς καιροὺς ἦρθε ὁ τελευταῖος, μετά τόν πρῶτο, βασιλιάς Κωνσταντῖνος. Κι αὐτός κυνηγημένος ἀπὸ ἐχθρούς καὶ «φίλους» ὅπως ὁ πρῶτος, κι αὐτός μεγάλος γιά τούς μικροὺς πού τόν περιστοιχίζαν, κι αὐτός ἔχοντας μητέρα μία Ἑλένη, πού ἡ ἀγιότητά της τόν σκέπαζε καὶ τόν βοηθοῦσε χωρίς νά φαίνεται.

Εἶχε κι αὐτός πολλὰ κοινὰ στοιχεῖα στό χαρακτῆρα του μέ τόν πρῶτο. Εἶχε κοινὴ τήν εὐφυΐα, τήν ἱκανότητα νά βλέπει μακριά, τήν γενναιότητα νά πέφτει πρῶτος στή μάχη χωρίς νά νοιάζεται γιά τόν ἑαυτό του. Θά μπορούσε νά γίνει κι αὐτός ὁ πρῶτος γιά μία νέα γενεά. Δέν ἔγινε ὅμως. Γιατί, ἀντίθετα ἀπὸ τόν πρῶτο, ἔκανε τό λάθος νά μὴν ἀνοίξει τό νοῦ καὶ τήν καρδιά του στό μόνο Θάνατο πού φέρνει τήν ἀνάσταση. Ἐπηρεασμένος μᾶλλον ἀπὸ τίς ἀπόψεις τοῦ μεγάλου του ἀδερφοῦ –μέ τό μόνο πού τόν ἔδενε ἀμοιβαία ἐκτίμηση καὶ ἀγάπη καὶ τόν ὁποῖο διαδέχτηκε– ἔστρεψε τήν ἐλπίδα του στοὺς λαοὺς πού μόνο κακὸ εἶχαν κάνει στήν αὐτοκρατορία. Δείχνοντας τήν ἴδια ἀφροσύνη μέ τόν Ἀλέξιο, νόμισε ὅτι ἡ Δύση θά θεωρήσει ὑποχρέωσή της νά βοηθήσει τούς

χριστιανούς πού κινδύνευαν από τούς αλλόθρησκους βαρβάρους. Καί ἔφερε στήν Ἁγία Σοφία σάν λειτουργούς, αὐτούς πού δέν εἶχαν διστάσει λίγα χρόνια πρὶν νά βεβηλώσουν τήν χρυσή Ἁγία Τράπεζα –τόν τόπο πού εἶχαν Λειτουργήσει τόσοι καί τόσοι ἅγιοι– μέ ὄργια πού ἀνατριχιάζει κανείς νά τά διαβάσει καί μετά νά τεμαχίσουν τό χρυσό της γιά νά τόν πάρουν λάφυρο στίς πατρίδες τους, πού δέν εἶχαν δεῖ οὔτε στά πιό τρελά ὄνειρά τους τέτοιο πλοῦτο...

Εἶναι νά ἀπορεῖ κανείς πῶς ἄντεξε ἡ τόσο ἀγαθή καί γενναία καρδιά του νά ἐλπίσει σ' αὐτούς πού κατέστρεψαν καί βεβήλωσαν τούς τάφους τῶν παλιῶν βασιλιάδων τῆς αὐτοκρατορίας του, ἀκόμη καί τόν τάφο τοῦ πρώτου Κωνσταντίνου καί τῆς μητέρας του, στό ναό τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Αὐτούς πού ξέθαψαν τόν μεγάλο πολεμιστή καί βασιλιά, τόν Βασίλειο –αὐτόν πού ζήτησε νά ταφεῖ στό Ἑβδομο ἀντί γιά τούς Ἁγίους Ἀποστόλους, γιά νά ἀκούει καί ἀπό τόν τάφο του τό βῆμα τῶν στρατῶν πού ἔκαναν παρελάσεις καί γυμνάσια, αὐτοῦ πού τόν ἔτρεμαν καί νεκροί οἱ ἐχθροί του- καί ἔβαλαν στό στόμα τοῦ σκελετοῦ του ἓνα καλάμι σάν ψεύτικη φλογέρα γιά νά τόν ἐμπαΐξουν.

Εἶναι δυνατόν ὁ εὐφυής καί δυνατός νοῦς του νά μὴν ὑποψιαζόταν ὅτι τό βαθύ καί καταλυτικό μῖσος καί ὁ φθόνος τῶν λαῶν τῆς Δύσης δέν μαλακώνουν μέ τίποτα καί νά ἐλπίζει κάτι καλό ἀπό αὐτούς; Δέν κατάλαβε ὅτι δέν ἦταν τυχαῖο τό ὅτι ὁ πρῶτος ἅγιος Κωνσταντῖνος, παρ' ὅλο πού στέφθηκε στό York τῆς Βρετανίας, στράφηκε στήν Ἀνατολή καί δέν ἤθελε οὔτε γιά ἐπίσκεψη νά πάει στή Ρώμη! Δέν εἶδε ὅτι, μπορεῖ ἡ Δύση νά κυνήγησε καί νά ἐξόντωσε τούς λύκους ἀπό τά δάση της καί τά βουνά της –στὶς μέρες μας ἔφτιαξαν τεράστιους αὐτοκινητόδρομους ἐκεῖ πού κάποτε κυνηγοῦσαν οἱ λύκοι– ἔχουν πάρει ὅμως οἱ ἴδιοι μέχρι καί σήμερα τή θέση τῶν λύκων, δείχνοντας τήν ἴδια ἀρπαχτικότητα καί ἀγριότητα καί τήν ἀδίσταχτη ἔλλειψη ἐλέους.

Πάντως, ὅπως καί νά ἔχουν τά πράγματα, ὅποια λάθη κι ἂν ἔκανε, δέν ντρόπιασε ὁ τελευταῖος βασιλιάς τό ὄνομα τοῦ πρώτου. Στό τέλος ἔμειναν οἱ ὁμοιότητες, ὄχι οἱ διαφορές. Γι' αὐτό μπορούμε νά ἐπαναλάβουμε κι ἐμεῖς μαζί μέ τόν Καρυωτάκη:

...κι ἔπεσεν χάμου ὁ Τρανός! Θρηνηστε τό χαμό του
Μά μή! Σέ τέτοιο θάνατο ὁ θρῆνος δέν ταιριάζει!

Νινέττα Βολουδάκη

Γιά σχόλια: ninetta1.blogspot.com

Ἡ Ἑλλάδα χάνεται, ἡ Κυβέρνηση θέτει ὡς προτεραιότητά της τὰ Ἰσλαμικά Κέντρα!

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΣΑΛΠΙΖΕΙ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΑ: “ΣΦΑΞΕ ΜΕ ΑΓΑ ΜΟΥ ΝΑ ΑΓΙΑΣΩ”!...

Ἐδῶ καὶ ἀρκετό καιρό τό Ὑπουργεῖο Παιδείας ταλαιπωρεῖ τή νοημοσύνη τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν. Σταχυολογοῦμε μόνο δύο πρόσφατες δράσεις του: Στίς 19/9/13 ὁ Ὑπουργός κ. Κ. Ἀρβανιτόπουλος ἐξέδωσε ἐγκύκλιο μέ τήν ὁποία ἐπιτρέπει σέ Ὁρθόδοξους μαθητές, γιά λόγους θρησκευτικῆς συνείδησης νά ζητοῦν ἀπαλλαγή ἀπό τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, τό μάθημα ἐκεῖνο πού καλεῖται νά τοὺς καλλιεργεῖ τή θρησκευτική συνείδηση πού ἐννοεῖται ὅτι ἔχουν ὡς Ὁρθόδοξοι μαθητές. Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό μέσῳ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέα Θρησκευμάτων κ. Γ. Καλαντζῆ, τό Ὑπουργεῖο Παιδείας γνωστοποίησε τήν πρόθεσή του γιά τή δημιουργία Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν σέ Ἑλληνικό Πανεπιστήμιο. Τήν ὥρα πού στό χῶρο τῆς Παιδείας παντοῦ γίνονται περικοπές ζητάει ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνες Ὁρθόδοξους πολῖτες τή χρηματοδότηση προγράμματος σπουδῶν πού ἔχει σάν ἀντικείμενο τή μελέτη καὶ προβολή μιᾶς θρησκείας, στό ὄνομα τῆς ὁποίας αὐτός ὁ Ἑλληνικός λαός ἔχει ὑποστεῖ μύριες σφαγές.

Καί ἡ κορύφωση ὅλων ἔρχεται μέ τίς πρόσφατες δηλώσεις πάλι τοῦ ἴδιου Γραμματέα σχετικά μέ τήν πρόθεση τοῦ ὑποψήφιου Δημάρχου Ἀθηνῶν κ. Σπηλιωτόπουλου, νά διεξάγει δημοψήφισμα στό θέμα τῆς ἀνέγερσης τοῦ Μουσουλμανικοῦ Τεμένους στό Βοτανικό. Δέν μᾶς ἀπασχολεῖ ἐδῶ ἡ κριτική πού ἀπόλυτα δικαιολογημένα ἀσκεῖ στὸν κ. Σπηλιωτόπουλο. Ὁ δικός μας σχολιασμός ἐπικεντρώνεται ἀποκλειστικά στό ἐξῆς σημεῖο τῆς δήλωσης τοῦ κ. Καλαντζῆ: «Γιὰ νά μὴν ἐξευτελισθεῖ διεθνῶς ἡ χώρα ἂν γίνεи δημοψήφισμα μόνο γιά τό τζαμί στὸν Ἐλαιῶνα, ἡ μόνη λύση εἶναι νά γίνεи τοπικό δημοψήφισμα γιά κάθε χῶρο προσευχῆς στή χώρα μας, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν δικῶν μας ἐκκλησιῶν»!

Ἀπ’ ὅτι φαίνεται ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, ὁ κ. Γενικός θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του Ὁρθόδοξο Χριστιανό. Ταυτόχρονα ἐξισώνει τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπόλυτα μέ τήν κάθε λογῆς σέκτα καὶ ἄλλη θρησκεία, ὅπως π.χ. καὶ τό Ἰσλάμ, πού δραστηριοποιοῦνται στὸν τόπο μας. Ἐνα πολὺχρωμο θρησκευτικό πάζλ μοιάζει νά εἶναι τό ὄραμα τῆς «ορθόδοξης θρησκευτικῆς συνείδησης» τοῦ κ. Καλαντζῆ γιά τήν πατρίδα μας. Ὅλα γι’ αὐτόν εἶναι

Ίδια.

Ἀποροῦμε τόσο μέ τήν ἔλλειψη ἐπιστημονικῆς κατάρτισης ὅσο ἀκόμα καί μέ τήν ἀπουσία στοιχειώδους λογικῆς στόν κ. Γενικό Γραμματέα. ὙELLIψη ἐπιστημονικῆς κατάρτισης, ἐπειδή, ἂν ἀληθεύουν αὐτά πού ἔχει καταθέσει στό βιογραφικό του, θά πρέπει νά ἔχει ἀσχοληθεῖ μέ τό Ἰσλάμ ὡς ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό τῆς θρησκευτικῆς μειονότητας τῆς Θράκης πού ἦταν ἀντικείμενο τοῦ διδακτορικοῦ του. Καί ἀναρωτιόμαστε: εἶναι δυνατό νά ἔχει κάποιος μέ σοβαρότητα ἀσχοληθεῖ μέ τό Ἰσλάμ καί νά μήν ἔχει διαβάσει ἤ ἔστω πληροφορηθεῖ γιά τίς βασικές διδασκαλίες τοῦ Κορανίου; Ἐπιτρέπεται νά μήν ἔχει ἀποκτήσει μιᾶ γενική εἰκόνα ἔστω γιά τή σαρία, τόν μουσουλμανικό θρησκευτικό νόμο; Πῶς στή συνέχεια στή νοημοσύνη τοῦ ἐπιστήμονα, μπορεῖ νά ἐξιśώνονται μιᾶ θρησκεία πού κηρύττει συστηματικά στό «ἱερό» κείμενό της τόν «ἱερό» πόλεμο, τό μῖσος ἐναντίον τῶν ἀπίστων, ἄρα καί τῶν χριστιανῶν, τή δουλεία, βαρβαρικές ποινές ὅπως ἀποκοπή μελῶν τοῦ σώματος, τόν ἐξευτελισμό τῆς γυναίκας κ.ἄ. μέ μιᾶ θρησκεία πού ὁ ἴδιος ὁ Θεός θυσιάζεται καί ὁδηγεῖται ἀκόμα καί στό θάνατο γιά τό δημιουργημά Του, τόν ἄνθρωπο, πού βιώνει μέσω τοῦ Θεανθρώπου καί τῶν Ἀγίων της τήν ἀγάπη πρὸς τόν ἐχθρό καί τήν εὐεργεσία του;

Πολύ περισσότερο ἀποροῦμε ὅμως μέ τήν ἀπουσία ἀκόμα καί στοιχειώδους λογικῆς στόν Γενικό Γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ἐπειδή ὅπως φαίνεται, ἀδυνατεῖ νά συνειδητοποιήσῃ, ὅτι τό κάθε σπίτι ἔχει ἓνα νοικοκύρη, ὁ ὁποῖος εἶναι ὑπεύθυνος γιά τήν εὐταξία τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ὁποῖος τό εὐπρεπίζει σύμφωνα μέ τή αἰσθητική καί τό πιστεῦω του. Δέν ἀρνεῖται ὁ νοικοκύρης νά φιλοξενήσῃ ἐπισκέπτες, δέν ἀρνεῖται σ' αὐτούς νά ἐκφράζονται ἐλεύθερα, πάντοτε ὅμως σεβόμενοι τόν ἴδιο τόν νοικοκύρη. Ἀλλά δέν θά ἦταν παραλογισμός ἐάν ἄφηνε τούς ἐπισκέπτες νά τοῦ κάνουν ἄνω κάτω το σπίτι, νά τοῦ ἀλλάξουν τό πρόγραμμά του, τήν τάξη τῶν ἐπίπλων, νά τοῦ βάλουν τούς δικούς τους πίνακες δίπλα στοὺς δικούς του στόν τοῖχο κ.ἄ. Ὅλα αὐτά ὅμως σύμφωνα μέ τή «λογική» τοῦ Γενικοῦ Γραμματέα καί τῶν ὁμοφρονούντων του πολιτικῶν ὀφείλει ὁ νοικοκύρης, ὁ Ἑλληνικός λαός, νά κάνει. Καί ὄχι μόνο αὐτό, οἱ παραπάνω πολιτικοί φτάνουν στό ἀπόλυτο σημεῖο τῆς παραφροσύνης νά ζητοῦν μέ θράσος ἀπό τό νοικοκύρη, τό λαό, νά πληρώσῃ ἀπό τήν τσέπη του ὅλες αὐτές τίς ἀλλαγές πού τοῦ ἐπιβάλλουν νά κάνει στό σπίτι του.

Πότε ἐπὶ τέλους θά ξυπνήσῃ ὁ νοικοκύρης καί θά ζητήσῃ νά πάρῃ τό σπίτι του πίσω;

Λέων Μπράνγκ

Δρ. Θεολογίας

ΠΩΣ ΘΑ ΝΙΩΘΑΜΕ ΕΑΝ ΗΜΑΣΤΑΝ ΕΚΕΙ;

Κάθε χρόνο, πολλοί από ἐμᾶς λέμε καί μιλοῦμε γιά τήν πτώση τῆς Πόλης καί ἀκόμα περισσότεροι συμμετέχουμε σέ ὁμιλίες καί ἄλλες ἐπετειακές ἐκδηλώσεις γιά τήν ἀποφράδα ἐκείνη ἡμέρα. Καί βεβαίως πολύ σωστά κάνουμε, διότι δέν εἶναι δυνατόν νά περάσει αὐτή ἡ θλιβερή ἐπέτειος χωρίς νά τήν θυμηθοῦμε καί χωρίς νά μιλήσουμε γιά ἐκεῖνα τά φοβερά γεγονότα.

Μποροῦμε, ὅμως, νά φανταστοῦμε πῶς αἰσθάνονταν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι πού βρισκόνταν πίσω ἀπό τά τείχη τῆς Βασιλεύουσας ὅλες τίς ἡμέρες τῆς πολιορκίας; Μποροῦμε ἄραγε νά μποῦμε μέ τήν φαντασία μας σέ μία ἀπό τίς θέσεις τους καί νά νιώσουμε τόν τρόμο, τήν θλίψη καί τήν ἀγωνία, πού εἶχαν ριζώσει καί κατέτρωγαν τήν ψυχή τους ἐκεῖνο τό τρομερό βράδυ τῆς 29ης Μαΐου τοῦ 1453;

Ἐάν ἤμασταν ἓνας ἐκ τῶν Ρωμιῶν στρατιωτῶν, θά βρισκόμασταν ἀνεβασμένοι σέ κάποιον πύργο τοῦ ἐξωτερικοῦ τείχους (ὅσους εἶχαν ἀπομείνει ὄρθιοι) καί ἀποκαμωμένοι ἀπό τήν κούραση τῶν μαχῶν, μέ μεγάλη ταραχή θά βλέπαμε ἀπέναντί μας τίς ἀμέτρητες φωτιές τῶν αἰμοχαρῶν ἐχθρῶν μας. Μέσα στήν παγωμένη σιωπή πού ἀπλωνόταν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη στά τείχη, τό μόνο πού ἀκούγονταν ἦταν ὁ κυματισμός τῶν σημαιῶν μας, ἐκείνης μέ τόν δικέφαλο ἀετό καί ἐκείνης τῆς πορφυρῆς μέ τόν χρυσό σταυρό καί τά τέσσερα Βῆτα. Μόνον ὅταν φυσοῦσε πρὸς τό μέρος μας ὁ ἀέρας, ἔφταναν ἀπό ἀπέναντι ἔντονα στά αὐτιά μας οἱ λυσσώδεις ἰαχές τῶν βαρβάρων, οἱ ὁποῖες καί πρόδιδαν τούς κακούς κι αἰμοβόρους σκοπούς των. Ἐχοντας πλέον ἀπό τίς καθημερινές μάχες, εἰκόνα τοῦ ποιοῖ εἶναι καί πῶς φέρονται, ξέρουμε πολύ καλά τί μᾶς περιμένει ἐάν μποῦν ὅλα αὐτά τά ἀνθρωπόμορφα τέρατα στήν Πόλη μας. Φρικτός κι ἀνελέητος θάνατος. Εὐρισκόμενοι λοιπόν, ἐκεῖ, πάνω στά τείχη, ἐκτός τοῦ ρίγους ἀπό τόν κρύο ἀέρα, θά μᾶς διαπερνοῦσε δυνατότερο ρῖγος ἀπό τήν σκέψη τοῦ τί περιμένει τήν ἐπομένη τῆς πτώσης, τήν ἀγαπημένη μας σύζυγο καί τά μονάκριβα παιδιά μας. Καί βεβαίως μετὰ ἀπό τίς ἀπάνθρωπες κακοποιήσεις καί ἐξευτελισμούς, ὅσα παιδιά ἢ γυναῖκες θά ἀπέμεναν ζωντανές θά πωλοῦνταν σέ σκλαβοπάζαρα τῆς ἀνατολῆς*. Καί ἡ ἀκόμα πιό ἀπελπιστική σκέψη; Σέ τί χέρια ἔπεφτε ἡ ἱερή μας πόλη; ἢ ἀφιερωμένη στόν Θεό Πόλη;! Ὅλοι αὐτοί οἱ ἱεροί ναοί καί οἱ μονές μέ τίς Ἁγίες Εἰκόνες καί τά πανέμορφα ψηφιδωτά τί θά ἀπογίνονταν; Σ' αὐτά τά χώματα τῶν Ἁγίων πότε θά ξανακουγόταν ἡ Θεία Λειτουργία; Ὅλα χάνονταν!

Ἡ ἐλπίδα μᾶς εἶχε ἐγκαταλείψει τήν προηγούμενη ἡμέρα, ὅταν εἶδαμε (καί ἐμεῖς ἀλλά καί οἱ Τοῦρκοι κι αὐτό εἶναι ἱστορικῶς καταγεγραμμένο),

ἐκεῖνο τό παράξενο Φῶς, νά φωτίζει τόν ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας καί ἀφοῦ ἀνέβηκε πρὸς τὰ ἐπάνω καί στάθηκε γιά λίγο στόν τροῦλο, ὑψώθηκε στόν οὐρανό καί χάθηκε, ἀφήνοντας τήν Βασιλεύουσα μέσα σέ μιά παράξενη καί μουντή καταχνιά. Μιά καταχνιά, ἡ ὁποία ἀπό ἐκείνη τήν ὥρα εἶχε ριζώσει βαθιά μέσα μας καί ὅλοι εἶχαμε καταλάβει πώς ἡ ἀγαπημένη μας Πόλη πλέον θά ἔπεφτε. Γι' αὐτό ἄλλωστε ἀκούγαμε καί τούς Τούρκους νά φωνάζουν «Αὔριο θά μποῦμε. Ὁ Θεός τῶν Ρωμίων τούς ἐγκατέλειψε»...

Πολλές οἱ ἁμαρτίες μας καί οἱ ἀπερισκεψίες μας σέ ὅλα τὰ πρό τῆς πτώσεως, χρόνια! Καί τώρα ἐρχόταν ἡ ὥρα νά δοῦμε, νά συνέλθουμε καί νά καταλάβουμε πόση ἀξία ἔχουν ἡ πίστη μας καί οἱ παραδόσεις μας, πού τόσες φορές εἶχαμε στηριχτεῖ ἐπάνω τους καί εἶχαμε θαυματουργικῶς βγεῖ νικητές καί πού τόσο εὐκόλα τώρα ἀπελπιστήκαμε καί τὰ προδώσαμε στηριζόμενοι μέ βλάβσημα συλλεΐτουργα καί ταπεινωτικές ὑποκλίσεις, στούς ἐχθρούς τῆς πίστες καί τῆς Ἑλληνορθόδοξης αὐτοκρατορίας μας, τούς δυτικοπαπικούς. Εἶχαμε, βλέπετε, ξεχάσει τήν προδοτική, βάρβαρη καί πάνω ἀπ' ὅλα ἀντίχρηστη λεηλασία καί κυρίευση τῆς Πόλης μας ἀπό τους ... “φίλους” μας δυτικούς το 1204.

Τώρα, τό μόνο πού θά μᾶς στήριζε καί θά μᾶς κρατοῦσε στά πόδια μας, ἐμᾶς καί ὅσους εἶχαν ἀπομείνει γνήσιοι ρωμνιοί, θά ἦταν ἡ πίστη μας στόν Χριστό, ὁ προδομένος καί μετανοημένος Βασιλιάς μας πού πολεμοῦσε σά λιοντάρι καί ἡ ἀγωνιώδης θέληση νά ὑπερασπισθοῦμε τήν Πόλη μας καί τίς οἰκογένειές μας. Ἀπό τὰ χεῖλη μας μόνο προσευχή καί ἱκεσίες πρὸς τήν Παναγία μας θά ἀκούγονταν, τίποτε ἄλλο.

Ἐάν πάλι ἤμασταν ἕνας ἐκ τῶν πολιτῶν, τὰ πόδια μας θά ἔτρεμαν ἀπό τήν πολυήμερη κούραση καί τήν ἐξάντληση. Ὅλη μέρα στά τεῖχη, πίσω ἀπό τούς στρατιῶτες, πού πολεμοῦσαν μέ νύχια καί μέ δόντια, βοηθώντας τους καί φροντίζοντας τούς τραυματίες, ἐνῶ τὰ βράδια, μέ ὅση δύναμη μᾶς εἶχε ἀπομείνει ἀπό τήν βαριά κούραση τῆς ἡμέρας, θά σέρναμε καί θά κουβαλούσαμε κορμούς ἢ ἀγκωνάρια ἀπό τὰ γκρεμισμένα τεῖχη, γιά νά κλείσουμε τίς μεγάλες τρῦπες πού εἶχαν ἀνοίξει τὰ τεράστια κανόνια πού εἶχε κατασκευάσει ὁ (μέχρι χθές) συμπολίτης μας, ὁ Οὐρβανός. Εἰδικά ἡ μεγάλη μπομπάρδα, τό φοβερό ἐκεῖνο κανόνι πού εἶχε φτιάξει γιά λογαριασμό τοῦ Μωάμεθ, καί πού εἶχε στηθεῖ ἀπέναντι ἀπό τήν Πύλη τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ, ἔσειε σέ κάθε ἐκπυρσοκρότηση συθέμελα τήν γῆ κάτω ἀπό τὰ πόδια μας, σπέρνοντας σέ κάθε βροντή τόν τρόμο σίς καρδιές μας. Εἰδικά στά μικρά παιδιά, πού στήν κυριολεξία τὰ τρέλαινε κι ἔκλαιγαν συνεχῶς τρομαγμένα.

Σέ κάθε ἐπίθεση τῶν Τούρκων, νιώθαμε τήν καρδιά μας νά κοντεύει νά σπάσει ἀπό τήν ἀγωνία, σκεπτόμενοι πώς εἴμαστε μόνο 12.000 διασκορπισμένοι στά τεῖχη, ἐνῶ οἱ ἐχθροί εἶναι 250.000 βαριά ὀπλισμένοι. Θά κρατήσουμε; Θά μπορέσουν τὰ παλικάρια μας καί αὐτή τήν φορά νά ἀπωθήσουν τὰ αἰμοδιψῆ

τέρατα; Ἐνῷ σέ κάθε βροντή τοῦ μεγάλου κανονιοῦ, σάν κεραυνός ἔπεφτε δοτὴν μαυρισμένη ψυχὴ μας ἢ τρομερὴ σκέψη: «Πάει, ἔπεσε τό τεῖχος. Γκρεμίστηκε ἡ Πύλη τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ, μπαίνουν ...».

Καί ὅλα αὐτά, μέχρι τό ξημέρωμα τῆς Μαύρης Τρίτης τῆς 29ης Μαΐου τοῦ 1453. Ὅλο το βράδυ πέρασε μέ σφιγμένες τίς καρδιές μας ἀπό τὴν ἀγωνία. Ξάγρυπνοι ὅλοι, νά κοιτᾶμε πάνω ἀπὸ τὰ τεῖχη στό σκοτάδι καί νά μετροῦμε τίς τελευταῖες μας ὥρες ἀνταλλάσσοντας λίγα τελευταῖα λόγια μέ τὰ ἀγαπημένα μας πρόσωπα. Ὁ Βασιλιάς μας ἐκεῖ, στή θέση του, ἀκούνητος νά κοιτάζει τό ἄπειρο καί νά εἶναι ἕτοιμος γιὰ τό τελευταῖο του ξημέρωμα. Τί σκεφτόταν; Πῶς ἐτοιμαζόταν γιὰ τό τέλος; Τί ἔλεγε καί τί ζητοῦσε ἀπ' τόν Θεό; Μόνον Ἐκεῖνος ξέρει!

Προτοῦ χαράξει ἡ μέρα, μέ τό πρῶτο ἀμυδρό φῶς τῆς ἀνατολῆς θά ξεχύνονταν, μέσα σέ κραυγές ἀλαλαγμοῦ, ὅλες οἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ καί θά ἔπεφταν μέ τρομερὴ ὁρμὴ στὰ τεῖχη μας καί προπαντός στὴν μαρτυρική καί βαριά πληγωμένη, ἀπ' τὰ χτυπήματα τοῦ κανονιοῦ, Πύλη τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ. «Δέν βρίσκεται ἓνας χριστιανός νά μοῦ πάρει τό κεφάλι;» ἦταν οἱ τελευταῖες λέξεις πού θά ψέλλιζαν γιὰ λίγο τα χεῖλη τοῦ τελευταίου Αὐτοκράτορα, ἐνῷ σέ λίγο θά ἀκούγαμε ἐκεῖνο τό φοβερό «Οὐαὶ ἡμῖν! Ἡ Πόλις ἔάλω».

Τό τέλος ἦρθε. Ὁ Βασιλιάς μας εἶχε πέσει καί οἱ ἐχθροὶ εἶχαν μπεῖ. Γιὰ βάλτε τώρα μέ τό νοῦ σας. Ποῦ νά τρέξεις; Ποιόν νά προστατέψεις; Ποῦ νά γυρίσεις νά δεῖς καί ἀπὸ ποιόν νά ζητήσεις βοήθεια; Ἀπὸ ὅπου περνοῦσαν οἱ λυσσασμένοι ἐκεῖνοι δαίμονες, ἀπλώνονταν ὁ πόνος καί ὁ θάνατος. Ἡ κακοποίηση καί ὁ ἐξευτελισμός. Ἡ λεηλασία καί ἡ καταστροφή. Στούς δρόμους ἔρεε ἄφθονο τό αἷμα ἀνάμεσα στοὺς σωρούς μέ τὰ ἄψυχα κορμιά καί ἀπὸ παντοῦ ἤκουγες μόνον οὐρλιαχτά καί σπαραχτικές φωνές.

Γιὰ ἐμᾶς τό πιό πιθανό εἶναι νά πέφταμε μαχόμενοι στὰ τεῖχη ἢ τρέχοντας μέ κάθε δύναμη πού θά μᾶς εἶχε ἀπομείνει πρὸς τοὺς δικούς μας, νά μᾶς σκότωναν στό δρόμο. Τό σίγουρο εἶναι πῶς δέν θά φτάναμε ποτέ στό σπίτι μας γιὰ νά δοῦμε τί ἀπέγιναν τὰ ἀγαπημένα μας πρόσωπα. Καί βεβαίως οὔτε ἐκεῖνοι θά μάθαιναν ποτέ γιὰ ἐμᾶς. Ἐκεῖνοι θά βίωναν ἀβοήθητοι κι ὁλομόναχοι τὴν ἀπελπισία, τὸν τρόμο καί τὴν φρίκη τῶν βασανιστηρίων καί τοῦ θανάτου! Βρέφη, παιδιὰ, γυναῖκες, κοπέλες, γέροντες... Μόνο μέ τό κλείσιμο τῶν ματιῶν, θά ἐρχόταν ἡ λύτρωση ... !

Ὅλα αὐτά εἶναι λίγες μόνον ἀπλές σκέψεις, γραμμένες ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς καί μέσα στὴν ἄνεση καί εἰρηνική θαλπωρὴ τοῦ δωματίου μου, οἱ ὁποῖες σκέψεις δέν ἀγγίζουν κἄν τὴν τραγικότητα τῆς τότε πραγματικότητας. Ἴσως ἐάν βρισκόμασταν ἐκεῖ γιὰ πέντε μόνο λεπτά, νά εἶχαμε, ἀπὸ τὸν τρόπο μας, πεθάνει. Βεβαίως τό τί θά κάναμε, ἅς εὐχηθοῦμε νά μὴν μᾶς ἀξιῶσει ὁ Θεός νά τό μάθουμε ποτέ. Ἄν καί ζώντας τὴν σημερινή κατάσταση μᾶλλον εἶναι ἀναπόφευκτο, ἀφοῦ ἡ ἀπαξίωση τῆς πίστεως, τῆς ἱστορίας καί τῆς παράδοσής

μας είναι ή ίδια και χειρότερη από αυτή, της πρό πτώσεως της Πόλης, την Μαύρη Τρίτη της 29ης Μαΐου του 1453. Ο μακαριστός Αύγουστίνος Καντιώτης, αναφερόμενος στά πρό της άλώσεως, λέει πώς «παρά την έξωτερική λαμπρότητα, έσωτερικό σκοτάδι σκέπαζε την Πόλη. Πλεονεξία, πονηριά, φιλαργυρία, θεομπαιξία, ήθική κατάπτωση ... χωρίς αυτά απόρθητο φρούριο θά ήταν ή πατρίδα μας! Άλλά υπερίσχυσε ή άνομία».

Πάσα όμοιότης μέ τό σήμερα ... τυχαία ...!

Ο Θεός μαζί μας.

Ἀναστάσιος Μυρίλλας

*Μετά την πτώση της Πόλης, ό Μωάμεθ Β΄ έστειλε από 400 παιδιά δώρο στους τέσσερεις χαλίφηδες της άνατολής, προς ίκανοποίηση των άνωμάτων και βρωμερών έπιθυμιών τους.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Όπως ό Χριστός δέν είναι δυνατόν νά άποτελέσει άλλοθι γιά νά κυριαρχεί τό ψέμα στόν κόσμο, έτσι δέν είναι δυνατόν νά έπικρατήσει ή άλήθεια στόν κόσμο μέ την έξάλειψη του Χριστού.

Στόχος μας δέν είναι νά γραφεί ένα πολιτικό άρθρο. Άφορμή γιά νά γραφούν οί γραμμές πού ακολουθούν στάθηκαν δύο φωτογραφίες πού βρέθηκαν στό διαδίκτυο σέ σχετική αναζήτηση γιά τόν έμφύλιο πόλεμο της Ίσπανίας κατά την διάρκεια της περιόδου 1936-1939. Στην μία φωτογραφία άναρχικοί κατά την διάρκεια του έμφυλίου πολέμου στην Ίσπανία... πυροβολούν κατά του άγάλματος του Χριστού. Στην άλλη κάποιος Ρωμαιοκαθολικός Έπίσκοπος ύποδέχεται τόν νικητή του έμφυλίου πολέμου στρατηγό Φράνκο μέ τόν ... γνωστό χαιρετισμό. Τό πρώτο φωτογραφικό στιγμιότυπο, άποτυπώνει μάλλον τό άντιχριστιανικό μένος των άντιεξουσιαστών της Ίσπανίας. Πίστευαν ότι τελειώνουν μέ τόν παλαιό κόσμο, στήνοντας προς έκτέλεση ... τό άγαλμα του Χριστού. Μπορεί νά πυρπολούνταν από την δίψα τους γιά δικαιοσύνη και ισότητα, αλλά ΟΛΑ άποτελούσαν ΧΙΜΑΙΡΑ. Όταν δέν μπορείς νά έμβαθύνεις μεταξύ του Χριστού από την μία, και των ανθρώπων πού “καρπούνται” θεσμικά τό γεγονός ότι μιλάνε γιά τόν Χριστό, τότε καταντάς νά στρέφεις μόνον κατά του Χριστού. Στην άλλη φωτογραφία κάποιος Ρωμαιοκαθολικός Έπίσκοπος ύποδέχεται τόν νικητή του έμφυλίου πολέμου στρατηγό Φράνκο μέ τόν ... γνωστό χαιρετισμό. Είναι ή άλλη όψη μιās στά-

σεως ζωῆς πού ταυτίζει τήν πνευματικότητα μέ ὅ,τι κρατεῖ καί κυριαρχεῖ ἐν τῷ κόσμῳ. Καί οἱ δύο «ἀκραῖοι» αὐτοί κόσμοι πού συγκρούονται εἶναι παράγωγο

τοῦ δυτικοῦ τρόπου θέασης τῆς Ἱστορίας ἀλλά καί τῆς δυτικῆς πνευματικότητος. Θεωροῦν οἱ μὲν τήν πνευματική τους δικαιοδοσία, τήν ἔκφραση τῆς θεσμικῆς διοίκησης, ὡς ἀπόλυτη ἐξουσία, ὡς ἀποκλειστική ἀντιπροσώπευση ἐπὶ γῆς τοῦ Θεοῦ. Οἱ δέ ἀντεξουσιαστές θεωρῶντας τόν ἑαυτό τους ἀποκλειστική πηγή ἐκπόρευσης κάθε δικαίου, ἀπολυτοποιοῦν τήν πρακτική τους. Καί

οἱ δύο «ἀντίπαλοι» αὐτοί κόσμοι εἶναι ὥριμα ἢ μάλλον γερασμένα τέκνα μιᾶς ἀντιπαράθεσης μέ ἀντιπνευματικά πρόσημα, καί ψευδεπίγραφα προτάγματα. Οἱ μὲν «ἐκπροσωποῦν» τόν Θεό, οἱ δέ δικαιοδοτοῦν χωρίς Θεό καί ἐνάντια στόν Θεό. Οἱ μὲν οἰκειώνονται τά τοῦ Θεοῦ μακράν τοῦ Θεοῦ, οἱ δέ ἀποκόπτονται ἀπό κάθε τί τοῦ Θεοῦ, γινόμενοι οἱ ἴδιοι –ὡς ἀπόλυτοι δικαιοκρίτες– «Θεοί». Οἱ μὲν δικαιολογοῦν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ κάθε ἀδικία, οἱ δέ ἀποκαθιστοῦν τή «δικαιοσύνη» ἀποκομμένοι ἀπό τήν ἴδια τήν Πηγή τῆς Δικαιοσύνης δηλαδή τόν Θεό. Οἱ μὲν διά τῆς αὐτοθεώρησής τους θέλουν τά τοῦ Θεοῦ μά ὄχι τόν Θεό, οἱ δέ διά τῆς πρακτικῆς τους ἀποβάλλουν ἀπό τή ζωή τους κάθε τί τοῦ Θεοῦ μετασηματίζοντας τόν ἑαυτό τους σέ αὐτεῖδωλο δηλαδή σέ ψευδοθεό. Οἱ μὲν Ρωμαιοκαθολικοί μέ ἄλλοθι τόν Χριστό ταυτίζονται μέ αὐτόν τοῦτον τόν κόσμο, οἱ δέ ἀντεξουσιαστές μέ ἄλλοθι τήν δίψα τους γιά δικαιοσύνη στόν κόσμο «φονεύουν» τόν Χριστό. Οἱ μὲν μέ πρόσχημα τόν Χριστό γίνονται κόσμος, οἱ δέ μέ πρόσχημα τήν δίψα τους γιά ἀπόλυτη δικαιοσύνη γίνονται ἀπόκοσμος χωρίς Θεό. Καί ἡ εὐθύνη εἶναι μεγάλη. Ὁ πειρασμός πλεονάζει καί ἐπιβάλλει τό δεῖγμα τῆς γραφῆς του. Γίνεται δῆγμα μομφῆς. Ὅ,τι ἀπέδρασε ἀπό τήν αὐθεντική βίωση τοῦ Χριστοῦ, ἐπέστρεψε ὡς τυραννικός ἐφιάλτης μέ πλήρη ἀπουσία Χριστοῦ. Καί μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν ὁδυνῶν παλινδρομεῖ

βασανιστικά και τυραννικά ή ανθρωπότητα. Σάν ένα έφιαλτικό έκκρεμές, πού αυτοκινείται από τις ίδιες τις αυθαίρετες επιλογές του. Ή μιά στάση «ζωής» τροφοδοτεί την αντίπαλή της στάση «ζωής».

Καί ό Χριστός ήδη είναι άπών και από τούς δύο. Γιατί ό Ίδιος είναι ή Αυτοευγένεια, ή πηγή της όντως ευγένειας. Δέν περιορίζεται σέ θεσμικές εκφράσεις. Δέν επιβάλλεται στανικώς διά τών αυτόκλητων «έκπροσώπων» του. Δέν δικαιώνει αυτόν τόν κόσμο. Από τήν άλλη όμως δέν μπορεί νά σταθεί χωρίς τόν Χριστό καμιά δικαιοκρασία, γιατί καταλήγει ως άδικοπραξία.

Είναι ευτύχημα τό ότι στην πατρίδα μας δέν έχει παρουσιαστεί αυτή ή αντιπαλότητα ούτε μέ τήν μορφή αλλά ούτε και μέ τήν ένταση αυτή. Μπορεί νά πεί κανείς μέ σιγουριά ότι πρέπει νά θεωρούμε τόν έαυτό μας ευλογημένο πού έχουμε γεννηθεί και ανατραφεί ως Όρθόδοξοι στην πατρίδα αυτή. Μπορεί νά μήν στέκουμε άξια έναντι της ευλογίας αυτής και σίγουρα δέν στέκουμε. Όστόσο στην καθ' ήμās Άνατολή πάντοτε παρουσιάσθηκαν και παρουσιάζονται οί άνθρωποι πού ζούν τόν Χριστό και έντός τών όποιων ζεί ό Χριστός. Καί μόνον μέσω αυτών είναι δυνατόν νά γνωρίσουμε τόν Χριστό. Καί είναι ή παραμυθία μας, αλλά και ή έλπίδα και χαρά μας. Ή αλήθεια του καθενός μας μόνον όταν «ζυγίζεται» και σταθμίζεται μέ τόν Χριστό αποκτā μορφή, νόημα και ουσία ύπαρξης. Έξ αυτού συμπεραίνεται ότι ή αλήθεια είναι άπλη, αλλά όχι άπλοική. Δέν ταυτίζεται μέ τό προφανές και μέ ό,τι είναι προσχηματικά προβεβλημένο και έμφανές. Ή αλήθεια είναι πρόσωπο. Γιατί αλήθεια είναι ό ίδιος ό Χριστός πού αναστήθηκε.

Βασίλης Π. Μακρής
Μεταλλειολόγος

Οί τυχόν συμπτώσεις μέ τήν Ἑλληνική πραγματικότητα εἶναι ... ἐντελῶς τυχαῖες!

Ὁ χαμένος πολιτισμός τῶν Οὐζουμπόρου

Μιά φορά κι ἓνα καιρό, πρὶν ἀπό πολλά χρόνια, κάπου στά βάθη τοῦ Ἀμαζονίου ζοῦσε ἡ ἀρχαία φυλή τῶν Οὐζουμπόρου. Οἱ Οὐζουμπόρου ἦταν λαός ὅμοιος μέ τούς Ἰνκας, μόνο πού ἦταν τελείως ἡλίθιοι. Δέν ἦταν πάντα ἡλίθιοι, ἀπεναντίας. Ἦταν αὐτοί πού μετέδωσαν γνώση καί μεθόδους παραγωγῆς ἀγαθῶν στούς Ἀζτέκους, τούς Ἰνκας καί τούς Μάγιας. Ὅμως οἱ Μάγιας πρῶτα καί κατόπιν οἱ Ἰνκας καί οἱ Ἀζτέκοι ἀποφάσισαν νά ἐνώσουν τίς δυνάμεις τους γιά νά μποροῦν νά εἶναι πιο δυνατοί. Πρότειναν μάλιστα νά ἐντάξουν σέ αὐτή τή συμμαχία καί τούς Οὐζουμπόρου προσφέροντάς τους πολλά ἀγαθά καί ζητώντας μόνο ἓνα ἀντάλλαγμα: Ὁ αὐτοκράτορας τῶν Οὐζουμπόρου θά ἔπρεπε νά εἶναι κοινῆς ἀποδοχῆς ἀπό τούς Ἀζτέκους, τούς Μάγιας καί τούς Ἰνκας. Οἱ Οὐζουμπόρου θαμπωμένοι ἀπό τά πολλά ἀγαθά πού βρέθηκαν νά ἔχουν, παράτησαν ὅλες τίς ἀσχολίες τους καί

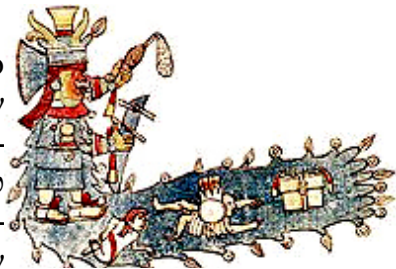

ἄρχισαν νά περνᾶνε τίς μέρες τους τρώγοντας, πίνοντας καί ἀδρανοποιῶντας τό μυαλό τους μέ ἀποτέλεσμα μετά ἀπό κάποιες γενιές νά καταλήξουν ἐντελῶς ἡλίθιοι.

Ἦταν λαός ὄχι θρησκευόμενος ὅπως οἱ πρόγονοί τους, ἀλλά θρησκώληπτος. Εἶχαν ξεχάσει πλήρως ποιά ἦταν ἡ πίστη καί ἡ θρησκεία τους κι αὐτό γιατί μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου χάθηκε ἡ ἀρχική πίστη τους καί ἐπικράτησαν δοξασίες, σκοτεινές προφητείες καί ἀκατανόητες φοβίες γιά τό τέλος τοῦ κόσμου, γεγονός πού τούς εἶχε κάνει νά παραδοθοῦν τελείως καί νά ἀφήσουν τό παρόν καί τό μέλλον τους, ἀπλᾶ ἀναμένοντας νά συμβεῖ τό μοιραῖο. Μιά μεγάλη μερίδα τοῦ ἱερατείου τους φρόντιζε ἔτσι ὥστε αὐτές οἱ φοβίες νά αὐξάνουν ὀλοένα καί νά ἐξαφανίζεται σταδιακά ἡ ὅποια παραμικρή ὑποψία σκέψης θά μπορούσε νά περάσει ἀπό τό μυαλό τῶν δύστυχων ἡλιθίων Οὐζουμπόρου.

Ὁ αὐτοκράτοράς τους καί τό συμβούλιο τῶν σοφῶν πού κυβερνοῦσαν, χρησιμοποιοῦσαν αὐτό τό φόβο γιά νά κρατοῦν τούς Οὐζομπόρου διαρκῶς σέ μιὰ κατάσταση τρόμου καί ἀβεβαιότητας. Ὁ δυστυχισμένος λαός, ἐγκλωβισμένος στήν δική του ἡλιθιότητα καί τήν πανουργία τοῦ αὐτοκράτορα καί τῶν αὐλικῶν, δέν καταλάβαινε τό σκοτεινὸ παιχνίδι πού παιζόταν στήν πλάτη τους. Οἱ διαχειριστές καί οἱ φύλακες τῶν ἀποθηκῶν τῶν τροφίμων, τοῦ νεροῦ, τῶν πολύτιμων λίθων καί τοῦ χρυσοῦ ἦταν πειθήνια ὄργανα τοῦ αὐτοκράτορα. Ἡ συμμετοχή τοῦ λαοῦ στά ἀγαθὰ πού ὁ ἴδιος παρήγαγε ἦταν σχεδόν μηδενική, ἐνῶ ταυτόχρονα ὁ αὐτοκράτορας καί τό ἐπιτελεῖο του ἀπαιτοῦσε ὀλοένα καί μεγαλύτερη παραγωγή.

Τό κακό γιά τούς Οὐζομπόρου ὀλοκληρώθηκε ὅταν ὁ αὐτοκράτορας ταπεινωτικά δέχτηκε μιὰ σειρά ἀπό φόρους πού ἐπέβαλλαν οἱ Ἴνκας, οἱ Ἀζτέκοι καί οἱ Μάγιας, ζητῶντας, οὐσιαστικά, πίσω τά ἀγαθὰ πού εἶχαν λάβει οἱ Οὐζομπόρου, μέ ἀντάλλαγμα τήν ἐκλογή τοῦ αὐτοκράτορά τους. Τελικά, ἔχασαν καί τήν ἐλευθερία τους.

Ὁ συνδυασμός τῆς (α) βιοτικῆς τους ἐξαθλίωσης, (β) τῆς ἡλιθιότητάς τους πού διαρκῶς αὖξανε, (γ) τῆς στάσης τοῦ αὐτοκράτορα καί τοῦ ἱερατείου, ὀδήγησε τούς Οὐζομπόρου στήν πλήρη ἀπώλεια τῆς ταυτότητάς τους ὡς φυλή. Δέν τούς θυμόταν κανεῖς καί κυρίως δέν διασώθηκε ποτέ ὁ ἀρχικός τους πολιτισμός, σέ ἀντίθεση μέ τόν πολιτισμό τῶν Ἀζτέκων, τῶν Ἴνκας καί τῶν Μάγιας. Σήμερα εἶναι γνωστοί μέ τόν τρόπο πού εἶπα στήν ἀρχή: Ἕνας λαός σάν τούς Ἴνκας, ἀλλά ἡλίθιοι!

Ὁ μῦθος λέει πῶς κάποιοι ἀπό τούς τελευταίους ἀπογόνους τῶν Οὐζομπόρου πιάστηκαν σκλάβοι καί μεταφέρθηκαν στήν εὐρύτερη περιοχή τῆς Μεσογείου. Ὁ ἴδιος μῦθος λέει πῶς κατοίκησαν σέ πολύ φιλόξενη καί λαμπρή χώρα τῆς Μεσογείου γιατί τούς δέχτηκε ἐγκάρδια καί φιλόξενα. Λόγω τῆς ἡλιθιότητάς τους, κανεῖς δέν πίστεψε πῶς ἀποτελοῦσαν ἀπειλή γιά τή χώρα. Ὁ ἴδιος μῦθος καταλήγει πῶς ἴσως νά εἶναι αὐτοί οἱ πρόγονοι αὐτῶν πού κατόπιν ἐξελίχθηκαν σέ κομματικό στρατό, τυφλοὺς ὁπαδούς κομμάτων, ἐξυπηρετητές προσωπικῶν μικροσυμφερόντων, στελέχη τοῦ Δημοσίου καί τῶν Δημοτικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Ὅμως ὅπως εἶπα, ὅλα αὐτά εἶναι μῦθος καί δέν ὑπάρχει ἀπολύτως καμία ἱστορική ἀπόδειξη ὅτι συνέβησαν πραγματικά. Ὅτιδήποτε σᾶς φάνηκε γνωστό, εἶναι ἀπλᾶ παιχνίδι τοῦ μυαλοῦ! Δέν ὑπῆρξε ποτέ! Ἀλλωστε οἱ Οὐζομπόρου δέν ὑπάρχουν πιά γιά ἓνα καί μόνο λόγο: γιατί ἦταν ἡλίθιοι!

Μανώλης Βολουδάκης

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΠΑΨΕ ΠΙΑ ΝΑ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ

Ενας μικρός φόρος τιμής στο έτήσιο μνημόσυνο της γιαγιάς μας Στυλιανής, πού ένοιωθε γιαγιά όλου του Γένους μας.

Πρίν ενάμιση περίπου χρόνο, έγραφα λίγες σκέψεις για τά 90 χρόνια από τόν διωγμό της Σμύρνης. Τώρα παραθέτω αυτά πού ή γιαγιά μας –99 ετών τότε– μās έλεγε καί μās ξανάλεγε για τήν εύλογημένη γή της Ίωνίας.

Μās περιέγραφε τό μεγάλο σπίτι – άρχοντικό στό όποίο έμεναν, μέ τούς μεγάλους κήπους καί τήν όμορφη πέτρινη μάντρα γύρω από αυτό. Μās έλεγε για τήν όμορφη, σεμνή καί έλληνορθόδοξη ζωή τους στό Κουκλουτζά της Σμύρνης, όπου ήταν τιμή για τά κορίτσια νά διδάσκονται τήν μοναδική τέχνη της νοικοκυρās, αλλά καί νά μεγαλώνουν μέ τήν ύπερηφάνεια της μέλλουσας Ρωμής συζύγου καί μητέρας. Μās μιλούσε για τά κεντητά πού στόλιζαν τά όμορφα έπιπλά τους καί γενικά για τό εκλεκτό γούστο πού συναντούσε κανείς σέ κάθε λεπτομέρεια του σπιτιού. Άναφερόταν στά κιούπια μέ τίς λίρες στό κελάρι καί στά πλούτη πού είχαν, τά όποια όμως, δέν τούς είχαν μετατρέψει σέ άπληστους νεόπλουτους. Είχαν μάθει νά βοηθούν κάθε έναν πού είχε τήν ανάγκη τους καί νά δίνουν χωρίς ιδιοτέλεια, ειδικά όταν επρόκειτο για τήν άνέγερση ή συντήρηση κάποιου κοινωφελοūs ιδρύματος (όρφανοτροφείο, νοσοκομείο, σχολείο κ.ά.). Παρόλα τά χρόνια της, τήν βλέπαμε νά κοκκινίζει όταν μās μιλούσε για τόν μεγάλο πλακόστρωτο δρόμο της πλατείας του Κουκλουτζά, τό νυφοπάζαρο της έποχής, όπου οί νεαροί άντάλλαζαν τίς πρωτες κλεφτές ματιές μέ τίς κοπέλες, οί όποιες βέβαια πάντα συνοδεύονταν από τούς γονείς τους στίς απογευματινές τους βόλτες! Μās έλεγε για τήν πλούσια σοδειά πού περίμεναν μέ χαρά νά τήν μαζέψουν στίς άρχές του Φθινοπώρου καί για τά κοπάδια πού είχαν καί ξεέτρεφαν. Τήν άκούγαμε νά τά λέει όλα αυτά καί τό πρόσωπό της ήταν όλο χαρά. Μέχρι τί στιγμή πού θυμόταν τό διωγμό. Έκει άλλαζε.

Μιά θλίψη πάντα κυρίευε τήν ματιά της, καί τό πρόσωπό της γινόταν σκυθρωπό. Οί όμορφες καί γαλήνιες περιγραφές σταματούσαν καί άρχιζαν φοβερές καί φρικτές θύμιες νά παρουσιάζονται μπροστά μας. Άγρια φονικά καί άπάνθρωπα βασανιστήρια σέ κάθε Έλληνα Όρθόδοξο άνεξαρτήτου ήλικίας. Καί όλα αυτά σε δημόσια θέα. Είναι πιά γνωστά σέ όλους μας τά έκτροπα καί οί θηριωδίες γι' αυτό καί δέν θά επεκταθώ σέ αυτά. Άλλωστε είναι τόσο φρικιαστικά αυτά πού έκαναν στους Έλληνες, ώστε έναν δέν υπήρχαν οί φωτογραφίες στίς όποιες εικονίζονται υπερήφανοι Τουρκοί άνάμεσά σε πτώματα, ανθρώπινα μέλη ή κεφάλια (καί δυστυχώς για τούς προδότες άνθέλληνες, υπάρχουν πάρα πολλές) καί οί εν ζωή μάρτυρες, θά

νόμιζε κανείς ότι πρόκειται για ψέματα κάποιας νοσηρής και ψυχασθενοῦς φαντασίας.

Καί πάντα ὅταν ἄκουγα τούς γνωστούς ταγούς παραποίησης τῆς ἱστορίας μας νά μιλοῦν γιά συνωσιισμό καί παρεξηγήσεις, κοιτοῦσα τή γιαγιά μας καί ἦταν γιά μένα ἡ ζωντανή ἀπόδειξη πού βροντοφώναζε σέ ὅλους αὐτούς τούς ἀνόητους ἀνθέλληνες τό πόσο ψεῦτες εἶναι. Ἦταν στιγμές πού μου ἐρχόταν νά τήν πάω μπροστά τους καί νά τούς πῶ: «ὀρῖστε, πεῖτε καί σέ αὐτήν ὅτι αὐτό πού ἔγινε στήν προκυμαία δέν ἦταν παρά ἓνας μεγάλος συνωσιισμός μέ κάποια μικροατυχήματα. Πεῖτε της πώς ὁ βίαιος κι ἀνηλεής ξεριζωμός ἦταν μόνο ἓνα ταξίδι τῶν Ἑλλήνων πρὸς τήν Ἑλλάδα, τήν ὁποία εἶχαν ἀπλᾶ πεθυμήσει. Ἐξηγήστε καί λῦστε τήν μόνιμη ἀπορία της, γιατί ἀπό πλούσια κι εὐτυχισμένη βρέθηκε μέσα σέ μία νύχτα μιᾷ δυστυχισμένη πεινασμένη ζητιάνᾳ;» Τί ἀνόητοι καί πόσο προδοτικά ἀνιστόρητοι...! Ἴσως θά πρέπει νά περάσουν τά ἴδια γιά νά καταλάβουν τόν πόνο τῆς ἀλήθειας.

Ὅπως εἶπα λοιπόν, οἱ διηγήσεις τῆς γιαγιᾶς ἦταν ὀλοζώντανες, γεμάτες θλίψη καί πίκρα. Στό πρόσωπό της ἔβλεπα ὅλους τούς Μικρασιάτες καί ὅταν μᾶς μιλοῦσε ἦταν σά νά ἄκουγα ὅλους ἐκείνους τούς δύστυχους Ρωμιούς νά μου λένε τόν πόνο τους καί τό παράπονό τους. Ἦταν σάν νά ἔδιναν ὅλοι τήν μαρτυρία τους.

Δυστυχῶς ὅμως, ἡ γιαγιά μας δέν θά ξαναμιλήσει πιά γιά τήν ἀγαπημένη της πατρίδα. Οὔτε γιά τά ἀγαπημένα της πρόσωπα πού ἄφησε πίσω πρὶν ἀπό 91 χρόνια. Στίς 19 Μαΐου 2013, ἀνήμερα τῆς μνήμης τῆς γενοκτονίας τῶν Ποντίων, ἔφυγε γιά τόν οὐρανό. Ἡ ἐκατόχρονη καί γεμάτη βάσανα πορεία τῆς ζωῆς της τελείωσε, δίνοντάς της πιά τήν ἀνακούφιση τῆς ξεκούρασης ἀλλά καί τήν χαρά τῆς συνάντησής της μέ τά ἀγαπημένα της πρόσωπα, πού τόσο ἄδικα κι ἀπάνθρωπα εἶχαν χαθεῖ! Καί ποιός μπορεῖ νά φανταστεῖ τό πόσο πολύ τῆς εἶχαν λείψει.

Ἐφυγε καί ὁ τελευταῖος μάρτυρας τοῦ διωγμοῦ τῆς οἰκογενείας μας, ὅπως ἔχουν φύγει τόσοι καί τόσοι ἄλλοι. Καί ἡ θέση τους μένει ἄδεια, κενή, χωρίς ἄξιο ἀντικαταστάτη. Χωρίς κάποιον νά φωνάζει καί νά μαρτυρεῖ μέ παρηγορία τήν ἀλήθεια. Χωρίς κάποιον νά ἐμπνέει Ἑλλάδα, ἥθος, τιμή, ὑπομονή καί πάνω ἀπ' ὅλα πίστη στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὄχι μοιρολατρικά ἀλλά μέ ἀγάπη κι ἐμπιστοσύνη.

Στό τάφο της ὑπάρχει ἡ φωτογραφία τῆς ἀγαπημένης της πατρίδας καί δύο λέξεις γιά νά μαρτυροῦν, σέ ὅποιον περνάει ἀπό ἐκεῖ, ὅτι ἦταν ἀπό τό Κουκλουτζά! Ὅτι αὐτή ἡ γυναῖκα ἦταν ἐκεῖ καί ἔζησε τήν φρικτὴ ἀλήθεια! Τόν ἀπάνθρωπο ξεριζωμό.

Τήν εὐχή της νά ἔχουμε.

Ἀναστάσιος Μυρίλλας

Ἐκοιμήθη ἐν ἡμέραις τοῦ Πάσχα ἡ ἐνάρετος Μοναχὴ Ματρῶνα

Τὴν Τρίτη τῆς Διακαινισήμου, παραμονὴ τοῦ ἄλλου ἐφόρου τῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τῆς Ἀγιοφόρου νήσου Σκοπέλου, τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ἐκοιμήθη μέσα στὴν Πασχάλιο χαρμολύπη καὶ μὲ ἀναμμένη (ἀπὸ χρόνων ἱκανῶν) τὴν λαμπάδα τῆς ἐτοίμης καὶ φρονίμου Παρθένου, ἀνεχώρησε ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα καὶ εὐτελῆ πρὸς τὰ θυμηδέστερα καὶ θεοφιλῆ σκηνώματα, ἡ ἐνάρετος καὶ σεμνοτάτη Μοναχὴ Ματρῶνα, τῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου ἱστορικῆς Μονῆς συμμονάστρια καὶ ἀδελφή.

Ἀνεχώρησε σὲ ἡλικία ὀγδοήκοντα καὶ τεσσάρων

ἐτῶν, ἡ καταγομένη ἀπὸ τὸ λεγόμενο μέχρι τῆς σήμερον Καπακλὶ τοῦ Βόλου, εὐλαβὴς Δέσποινα Ἰωάννου, ἡ ὁποία ἔμεινε ὀρφανὴ πατρὸς ἀπὸ τὰ πρὸ τοῦ Πολέμου ἔτη καὶ στὴ συνέχεια ὀρφανὴ μητρός, ἀφοῦ ἡ κατὰ σάρκα μητέρα της, καπνεργάτρια τότε στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Ματσάγγου, στὸ Βόλο, ἐξετελέσθη ἀπὸ τὶς Κατοχικὲς δυνάμεις τῶν Γερμανῶν.

Τὴν περιέθλαψε ὁμως ὁ καλὸς ἐφημέριος τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Βόλου π. Ἀνδρέας Βαρβιτσιώτης καὶ ἐφρόντισε τὴν μικρὴ Ἰωάννα, ὡς ἄλλος γονέας. Παράλληλα τὴ συνέδραμε καὶ πνευματικά, ὥστε νὰ ἀνατραφεῖ, «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου».

Μετὰ τὴν ἀποχώρηση τοῦ π. Ἀνδρέα ἀπὸ τὴν Μεταμόρφωση τὴν πνευματικὴ πατρότητα ἀνέλαβε ὁ ἐν τῆς Ἀγιοτόκου Εὐρυτανίας π. Δημήτριος Οἰκονόμου, ἐφημέριος καὶ αὐτὸς τῆς Μεταμορφώσεως.

Ἡ ἀγαθὴ καὶ σεμνοτάτῃ Ἰωάννα γνωρίστηκε μὲ ἄλλες πνευματικὲς τῆς ἀδελφές, μία τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ἡ Μαρία Σδούγκου, μετέπειτα ἡγουμένη τῆς Μονῆς τοῦ Τ. Προδρόμου. Ἔτσι, μὲ τὴν προτροπὴ καὶ εὐλογία τοῦ καλοῦ παπα-Δημητρίου στὶς ἀρχές τοῦ 1950 ἀναχωροῦν γιὰ τὴ Σκόπελο καὶ μετ' ὀλίγον κείρονται μοναχὲς ἀπὸ τὸν πολὺ καὶ μὲ ἐμφανῆ πνευματικὴ ἀκτινοβολία στὴ Σκόπελο καὶ ὄχι μόνο, Γέροντα Προκόπιο Μακρυγιάννη, πνευματικὸ ὁδηγὸ τῆς ἄλλης γεραρᾶς καὶ ἱστορικῆς Μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Καὶ ἡ μὲν Ἰωάννα ὀνομάζεται Ματρῶνα, ἡ δὲ Μαρία Ξένη εἰς τιμὴν τῆς ἀξιοσεβάστου Ξένης Μοναχῆς Γαλατσάνου, πνευματικοῦ ἀναστήματος τοῦ ἁγίου Γέροντος Σωφρονίου ἱερομονάχου Κεχαγιόγλου.

Διακόνημα τῆς μοναχῆς Ματρῶνας ἦταν ἡ γιὰ πλεκτομηχανῆς, τὴν ὁποία ἄριστα ἐγνώριζε, ἡ κατασκευὴ διαφόρων ἐργοχειρῶν, κυρίως μαλλίνων («κασκόλ», φανελῶν, «πουλόβερ», γαντιῶν) κ.λ.π.

Ὅμως ἡ μεγίστη αὐτῆς ἀρετὴ ἦταν ἡ εὐπροσήγορος καὶ ἀγόγγυστος προθυμία τῆς στὸ νὰ διακονεῖ. Καί, μάλιστα, μὲ ἀπαράμιλλη εὐγένεια καὶ ἡθος ποὺ σπανίζει σήμερα. Οὐδέποτε ἐδέχθη ἐπισκέπτῃ συνο-

φρουμένη καὶ μὲ ἀπροθυμία, ἀλλὰ μὲ χαμόγελο καὶ ἓνα καλὸ λόγο, ποὺ δὲν εἶχε κανένα ἴχνος φαρισαϊσμοῦ καὶ προσποιήσεως.

Ὅταν δὲ συναντοῦσε κάποιο κληρικό, ὅποιος βαθυμῖδος, τὸν παρακαλοῦσε νὰ εὐχεται. Καὶ τὸ ἐννοοῦσε αὐτό. Ἐπίσης, ὅταν κοινωνοῦσε, προσερχόταν μὲ μεγάλη εὐλάβεια ψυδιρίζοντας τό, «Τοῦ Δείπνου Σου τοῦ Μυστικοῦ...».

Καρτερικὰ ὑπέμεινε τὴν κάθε τῆς δοκιμασία-ἦταν μὲ μισὸ πνεύμονα, ἡ ἄρθρωση τοῦ ἐνὸς ποδιοῦ κατεστραμμένη καὶ τὸ κυριώτερο, ἔβλεπε ἐλάχιστα, γιὰτὶ ἡ ὄρασή τῆς εἶχε σημαντικὰ μειωθεῖ.

Ὅταν βρέθηκε στὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Βόλου, ἓνα μῆνα περίπου πρὶν τὴν κοίμησή τῆς, ἔλεγε ἀπὸ στήθους τοὺς Χαιρετισμοὺς καὶ τὴν Παράκληση στὴν Παναγία Μητέρα τῆς ποὺ τὴ συντρόφεψε, μαζί μὲ τὸν Ἐφορο τῆς Μονῆς τῆς, τὸν Τίμιο Πρόδρομο, μέχρι ἐσχατιῆς τοῦ βίου τῆς. Καὶ μάλιστα, κατὰ τὴν περίοδο τῆς νοσηλείας τῆς στὸ Βόλο,

ἐξέπληξε τοὺς γύρω της, ἀσθενεῖς καὶ μὴ μὲ τὴν εὐλάβειά της καὶ τὴν ἀγιότητα ποὺ ἀπέπνεε.

Ἀπὸ τὴν Τρίτη τῆς Διακαινησίμου τὸ μεσημέρι ἄρχισε τὸ ταξίδι της γιὰ τὴν αἰωνιότητα, γιὰ τὸν Κύριο τῆς Δόξης, τὸν Ἀναστάντα Κύριο, γιατί ὑπῆρξε συνειδητὴ Νύμφη Χριστοῦ, εὐλογημένη Μοναχή, τέκνο ὑπακοῆς καὶ ἀγιασμένη Μορφή: ἀπὸ τίς Μορφές δηλαδὴ ποὺ δύσκολα λησιμονεῖς.

Ἐτάφη δὲ δίπλα στὴ πρὸ ἑνὸς περίπου μηνὸς μεταστᾶσα πνευματικὴ της ἀδελφὴ καὶ συμμονάστρια, τὴν Γερόντισσα Σωφρονία,

ἀνήμερα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, στὸ Κοιμητήριό τῆς Μονῆς τοῦ Προδρόμου, ἐκεῖ ποὺ ἀναπαύονται δεκάδες ψυχῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ Μητέρων.

Ἄς εὐχεται καὶ γιὰ μᾶς ἡ θεοπειδὴς αὐτὴ Γερόντισσα καὶ τρισευλογημένη.

Υ.Γ. Τὴν ὥρα τῆς Κηδείας εἶχε ἀπλωθεῖ, μέσα καὶ ἔξω στὴ Μονὴ μιὰ καταχνιά, ποὺ θύμιζε χειμωνιάτικο καιρὸ, κι ἅς ἦταν ἀνοιξη.

Νὰ ἦταν, ἄραγε, τὸ νέφος τῶν ὁσίων Πατέρων καὶ Μητέρων ποὺ ἐπὶ αἰῶνες ἀσκήθηκαν στὸ ἱερὸ τοῦτο καθίδρυμα, καὶ ἐκείνη τὴν ὥρα παρίσταντο στὴν Ἐξόδιο ἀκολουθία τῆς πνευματικῆς τους ἀδελφῆς;

π. Κων. Ν. Καλλιανός

Ἐφημέριος Σκοπέλου

Σημ.: Τὶς πληροφορίες ἀντλήσαμε ἀπὸ τὸν ἐπικήδειο ποὺ ἐξεφώνησε ὁ π. Νικόλαος Κασσανδριανός, πρωτοπρεσβύτερος καὶ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Σκοπέλου-Ἀλοννήσου, ὁ ὁποῖος καὶ ἐξεπροσώπησε τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χαλκίδος, Ἰστιάας καὶ Βορείων Σποράδων κ. Χρυσόστομον. π. Κ.Ν.Κ.

Οί Συνδικαλιστές συμπαίκτες τών Πολιτικῶν

Τά στοιχεία τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας ἔχουν καταγράψει 20.210 συγκεντρώσεις, συναθροίσεις καί κινητοποιήσεις στό διάστημα ἀπό τίς 8 Μαΐου τοῦ 2010 ἕως καί τίς 28 Μαρτίου τοῦ 2014(!), οἱ ὁποῖες πραγματοποιήθηκαν σέ ὅλη τή χώρα, μέ τίς 6.266 ἀπό αὐτές στήν Ἀττική.

Ὅλες αὐτές οἱ συγκεντρώσεις, πορείες, κινητοποιήσεις τί ἀποτέλεσμα εἶχαν; Κανένα! Ὁ λόγος; Πολύ ἀπλός: Τίς διοργάνωσε καί τίς “καπέ-

λωσε” μέ τήν ἐποπτεία του τό παρακλάδι τῶν πολιτικῶν μας πού εἶναι οἱ συνδικαλιστές, ἐργατοπατεράδες ὑψηλῶν κλιμακίων, πού ἀπλᾶ εἶναι ἓνα σκαλί πρίν διοριστοῦν ἢ “ἐκλεγοῦν” βο(υ)λευτές!

Θυμᾶστε πρωτοκλασάτα ὀνόματα τόσο τοῦ ΠΑΣΟΚ, ὅσο τῆς Ν.Δ., ἀλλά καί τῶν ΣΥΡΙΖΑ καί Κ.Κ.Ε. πού κάποτε ἦσαν “μαχητές τοῦ δρόμου” καί τῶν “δικαίων τοῦ ἐργάτη” καί σήμερα εἶναι βο(υ)λευτές μέ παχύλὸ μισθὸ καί προνόμια ἔχοντας

ταυτόχρονα ξεχάσει ακόμα και τό χρώμα τῶν πεζοδρομίων; Ἄν δέν θυμᾶστε, μᾶλλον τούς ψηφίσατε κι αὐτό θά πρέπει νά τό συμπεριλάβετε στήν αὐτοκριτική τῆς διαθέσεως τῆς ψήφου σας τήν ὁποία ὀφείλει νά κάνει κάθε συνειδητός ψηφοφόρος!

Τό σύστημα ξέρεي καλά νά ἀχρηστεύει τήν λαϊκή ἀγανάκτηση, νά ἐλέγχει πλήρως τίς δίκαιες ἀντιδράσεις στά ἐξοντωτικά μέτρα καί νά ἀδρανοποιεῖ καί τήν παραμικρή κίνηση πού εἶναι ἐναντίον του, ὅσο δίκαιη καί νά εἶναι. Εἶδατε ποτέ οἱ ὑψηλά ἱστάμενοι συνδικαλιστές νά προβοῦν σέ κάποια οὐσιαστική κίνηση διαμαρτυρίας καί νά πετύχουν κάτι; Ὁχι! Εἰδικά στήν ἐποχή τῶν Μνημονίων καί τῆς Εὐρωπαϊκῆς κατάκτησης τῆς Πατρίδας μας, ἔχουν μετατραπεῖ σέ γραφικά ἀνθρωπάκια τῶν δελτίων εἰδήσεων πού δέν κάνουν ἀπολύτως τίποτε ἄλλο παρά νά στρέφουν τήν ἀγανάκτηση τῶν πολιτῶν ἀπό τούς πολιτικούς, στούς συγκεντρωμένους κάποιας πλατείας γιατί τούς ἐμποδίζουν νά πᾶνε στή δουλειά τους!

Τό σύστημα στή χώρα μας (νομίζει πῶς) τά ἔχει προβλέψει ὅλα μέ: (α) Πολιτικούς πού ἐνορχηστρώνουν τό χαμό τῆς Πατρίδας καί τήν παράδοσή της στούς Εὐρωπαίους (καί ὄχι μόνο) κατακτητές, (β) μέ τά ἔντυπα καί ἠλεκτρονικά Μέσα Ἐνημερώσεως (καί προπαγάνδας) νά προβάλλουν ἀπό τήν “μακιγιαρισμένη” ἀντίδραση μέχρι καί τή συμφωνία γιά καθετί πού συμβαίνει στήν καθημερινότητά μας, μέσα σέ πλαίσια ὅπου τα πάντα εἶναι ἐλεγχόμενα ἐνῶ ταυτόχρονα ἐξαφανίζουν κάθε ἔκφραση ὑγιοῦς ἀντίδρασης καί κάθε προσπάθεια ἀφύπνισης τοῦ κόσμου καί (γ) μέ συνδικαλισμό καί ἔλεγχο τῶν παραγωγικῶν τάξεων ἀπό ἀδίστακτους πληρωμένους κομματικούς ὑπαλλήλους. Κίνηση μᾶτ τοῦ σάπιου πολιτικοῦ συστήματος πού ἐπέβαλαν στήν Ἑλλάδα μας οἱ Βαυαροί ἀπέναντι στήν δημοκρατία, τήν ἰσονομία καί τή δικαιοσύνη, ἀρχές πού ἔχει χάσει καί ξεχάσει ἀπό καιρό ἡ Πατρίδα μας!

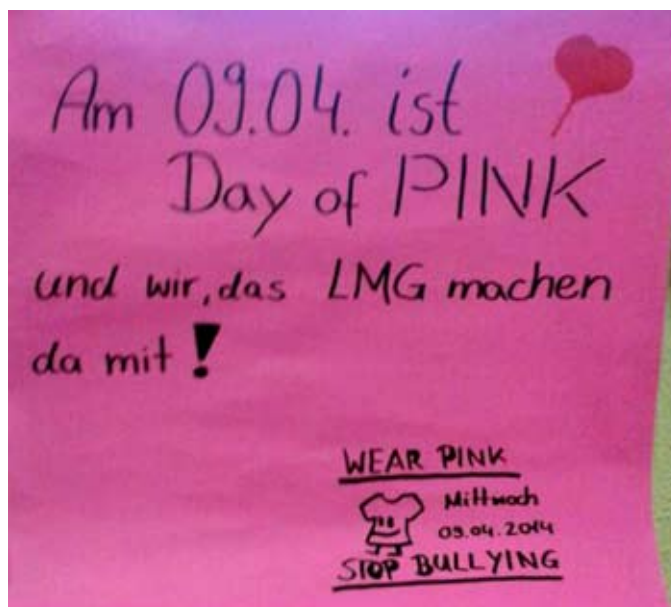
Μανώλης Βολουδάκης

Καί μή χειρότερα! Στά Δημοτικά Σχολεία της Γερμανίας γιορτάζουν DAY OF PINK (Ρόζ ημέρα)!

Άγαπητέ πατέρα Βασίλειε, εύλογείτε!

Θέλω νά σās εύχηθώ γιά τό Άγιον Πάσχα καί νά σās παρακαλέσω νά μήν μέ ξεχνάτε σίς προσευχές σας. Χθές τό μεσημέρι ἦλθε ὁ μικρός μου γιός ἀπό τό σχολεῖο καί μās εἶπε ὅτι αὐριο 9 Ἀπριλίου 2014 ὅλα τά παιδάκια, κοριτσάκια καί ἀγοράκια, θά πρέπει νά πᾶνε στό σχολεῖο ντυμένα ρόζ. Τό παιδί εἶναι 11 ἐτῶν καί πηγαίνει στό LISE MEITNER στό Ἀμβούργο. Ὅταν

ρώτησα γιατί, ἀπήντησε ὅτι εἶναι ἡ μέρα ἐναντίον τῶν διακρίσεων πρὸς τοὺς ὁμοφυλόφιλους καί τίς λεσβίες! Ἔτσι ἀκριβῶς καί ἀρχίσαμε στό τραπέζι μιά συζήτηση ὅπου ἐγώ προσπάθησα κάτι νά πῶ ἀπό τὴν ἱστορία τοῦ Λῶι, ἀλλὰ ἦμουν φανερά αἰφνιδιασμένος. 11 χρόνων καί νά μοῦ μιλάει γιά δικαιώματα λεσβίων, ἐγώ τὰ ἔχασα! Ὁ μεγάλος μου γιός μπῆκε στὴν συζήτηση (13 χρόνων) καί μοῦ εἶπε ὅτι στό σχολεῖο μαθαίνουν ὅτι

ὅλα εἶναι φυσιολογικά. Τέλος πάντων οἱ δάσκαλοι

εἶπαν ὅτι ἂν δέν ἔχουν ρόζ μπορεῖ νά φορέσουν κόκκινα ἢ πορτοκάλι!

Ἐμεῖς βέβαια δέν θά ντύσουμε τά παιδιά ἔτσι, τοὺς τό εἶπα καί τό κατάλαβαν. Ἀλλὰ ὅταν διάβασα χθές τό ἄρθρο τοῦ Δρ. κ. Λέων Μπράνγκ σκέφθηκα νά σās στείλω τὴν εἴδηση. Ἀπὸ ὅτι διάβασα αὐριο εἶναι μιά μέρα πού τὴν ὀνομάζουν Pink Day. Ἀλλὰ δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού τίς διδασχές στό σχολεῖο, τίς βρίσκω ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνες γιά τά παιδιά. Τό σχολεῖο δέν εἶναι πιά ὁ ζεστός ἐκεῖνος πυρήνας, πού οἱ γονεῖς μπορούσαν νά ἦσαν ἥσυχοι. Δέν ξέρω τί συμβαίνει στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ ἐδῶ στὴν Γερμανία ἔτσι εἶναι. Καί μή χειρότερα!

**Μέ ἀγάπη καί σεβασμό
Στέλιος Ρουτζούνης**

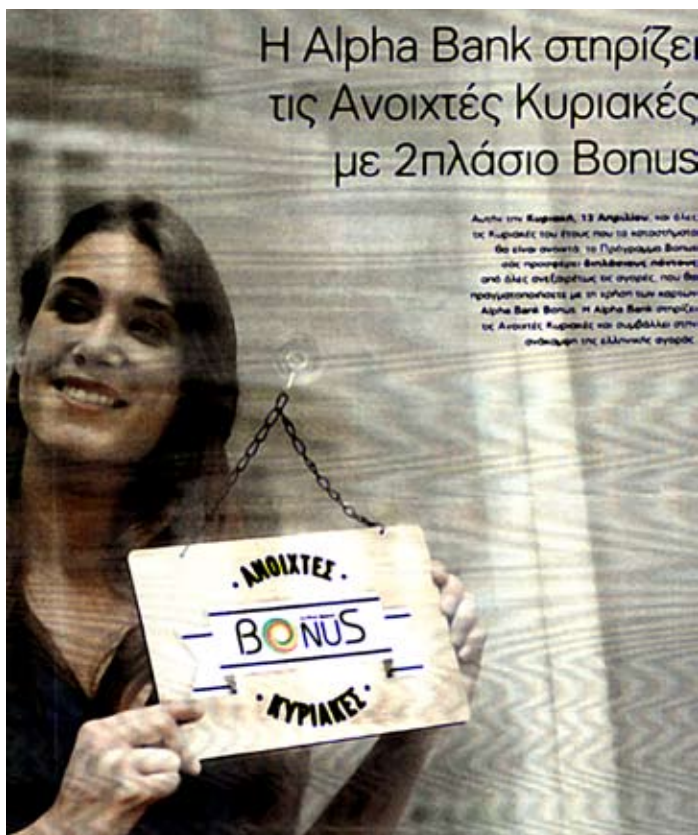

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ΔΙΝΕΙ BONUS ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ!

Αέν ἄρκοῦσαν φαίνεται οἱ συνεχεῖς οἰκονομικές ἀφαιμάξεις τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὴν δολία πολιτική τῶν Τραπεζῶν, οὔτε ἡ ἀπόγνωση καὶ οἱ συνεχεῖς αὐτοκτονίες συμπολιτῶν μας, ἀποτέλεσμα τῆς ἀπογνώσεως πού ἔχουν ἐνσπείρει οἱ κυβερνώσες τὴν Πατρίδα μας Τράπεζες, ἀλλὰ προχωροῦν τώρα ξεδιάντροπα γιὰ νά γκρεμίσουν καὶ τὴν θρησκευτικότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, προτείνοντάς του διπλά βραβεῖα, ἄρκει νά ἀτιμάσῃ τὴν Κυριακή, φωνίζοντας!

Ἡ Τράπεζα Πίστεως, σαλπίζει ἀπὸ Τηλεοράσεως ἀλλὰ καὶ μέσα ἀπὸ ἡμερήσια ἔντυπα τὴν προσφορά της αὐτή, ὅπως ἀποδεικνύει καὶ ἡ διαφήμιση πού παραθέτουμε.

Τό γιατί εἰδικά ἡ ALPHA Bank προκαλεῖ τό θρησκευτικό αἶσθημα τοῦ λαοῦ μας εἶναι εὐεξήγητο, ἂν ἀνατρέξουμε στό 1967, ὅπου σύμφωνα μέ ἀδιάφυστο μέχρι σήμερα δημοσίευμα τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου» (Νοέμβριος 1967), ἡ «**ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΙΣΤΕΩΣ**» ἦταν ἐκείνη

πού ἀποπλήρωσε τό μεγάλο δάνειο γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ γωνιακοῦ οἰκοδομικοῦ κολοσσοῦ τῆς Μασωνικῆς Στοᾶς τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν!

Παραπλεύρως παραθέτουμε φωτογραφική ἀπεικόνιση τοῦ σχετικοῦ ρεπορτάζ τῆς ἐγκύρου ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδος, ὅπου οἱ ἀναγνώστες μας μποροῦν νά ἀνατρέξουν γιὰ νά πληροφορηθοῦν καὶ λεπτομέρειες τῶν ἐγκαινίων τῆς Στοᾶς, ἀπὸ αὐτόπτη μάρτυρα(!), ὁ ὁποῖος καὶ παραλληλίζει τὴ χλιδὴ τῆς τελετῆς μέ τὴ χλιδὴ

τῆς στέφews τοῦ Σάχη τῆς Περσίας!

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Νοέμβριος 1967

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΥ ΝΑΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΑΥΤΟΠΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

Αν καὶ με κάποιαν καθυστέρησιν, ὡς ἄλλωστε καὶ τὰ τυπικὰ τῶν μνη-
δημοσιεύομεν σήμερον πρὸς ἐ- σεων καὶ τῶν λοιπῶν Τεκτονικῶν

Τὸ νέον τεκτονικὸν μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

Τίχρεια, λοιπόν, ἔχουμε ἄλλων μαρτυριῶν, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσουμε ὅτι ἡ ΜΑΣΩΝΙΑ καὶ κυβερνάει τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπομυζᾷ τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς βασανίζει, μέχρι νὰ γονατίσουν ἐντελῶς καί, τέλος, τοὺς ἀποχριστιανίζει γιὰ νὰ καταντήσουν «ὥσπερ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα»;

Ὡς πότε θὰ τοὺς ἀφήνουμε ἀνενόχλητους χωρὶς νὰ προβάλλουμε καμιά ἀντίστασιν;

πρωτ. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Η ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΡΑΓΙΚΩΝ

Γιὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες τὸ θέατρο ἦταν παιδεία. Ἦταν τὸ σχολεῖο τῶν πολιτῶν. Λειτουργοὶ αὐτοῦ τοῦ σχολείου ἦσαν οἱ δραματικοὶ ποιητές. Στὸ ἄρθρο αὐτὸ ἀσχολούμεθα μέ τοὺς τρεῖς τραγικοὺς ποιητές Αἰσχύλο, Σοφοκλῆ καὶ Εὐριπίδη. Ἐζησαν καὶ “ἐδίδαξαν” στήν Ἀθήνα. Ὅμως θέατρα ὑπῆρχαν σέ ὅλον τόν Ἑλλαδικό ὠρο, στή Μικρά Ἀσία, στήν Σικελία.

Ἡ παρουσίαση τῶν θεατρικῶν ἔργων στό κοινό ὀνομαζόταν διδασκαλία, ἐπειδή εἶχε παιδευτικό σκοπό. Κατά τήν πρώτη “διδασκαλία” τά ἔργα ἐκρίνοντο καί τά πλέον ἐπιτυχή ἐβραβεύοντο. Οἱ δημιουργοὶ τοὺς προσπαθοῦσαν νά διακριθοῦν (ἄμιλλα) μέ ποιοτική προσφορά πρός τήν πόλη, μέ εὐρηματικότητα, λογοτεχνική ποιότητα, ὀρθότητα θέσεων, μηνυμάτων.

Ἐκτός ἀπό τήν ὑποχρέωση πού ἐνιωθε ὁ δραματουργός νά καλύπτει γενικῶς τήν ἀνάγκη πνευματικῆς καλλιέργειας τοῦ κοινοῦ, κάποιοι συγκεκριμένοι λόγοι—πνευματική καθίζηση, πόλεμος, ἄλλα γεγονότα ἔδιναν ἐρέθισμα γιά τήν συγγραφή συγκεκριμένων ἔργων, ὅπως “Πέρσαι” ἀπό τόν Αἰσχύλο καί “Τρῳάδες” ἀπό τόν Εὐριπίδη. Ἀκόμη ὁ χειρισμός τοῦ ὕλικου (“πραγμάτων σύστασις” κατά τόν Ἀριστοτέλη) καί ἡ σκιαγράφηση προσώπων, ὑπαγορεύονταν ἀπό εἰδικούς λόγους, ἐρεθίσματα, γεγονότα. Γιατί οἱ τραγικοὶ ποιητές ζοῦσαν στόν κόσμο τῆς πατρίδας τοὺς, ἐγνώριζαν τά προβλήματα τῆς καί ἡ φιλοπατρία τοὺς τοὺς ἔκανε ὑπερήφανους γιά τά κλέη τῆς, τά ἐπιτεύγματα τῆς, τά θετικά στοιχεῖα τῆς. Καί ἐπιθυμοῦσαν νά εἶναι ἀσφαλῆς, ἐλεύθερη, εὐημεροῦσα, ἐνδοξη. Καί πατρίδα δέν εἶναι μόνον ἡ γῆ. Εἶναι καί οἱ συμπολίτες, οἱ θεσμοί, ἡ ἱστορία, ὁ πολιτισμός, οἱ τάφοι τῶν προγόνων, τά ἱερά τοὺς, οἱ παραδόσεις τοὺς. Καί ἡ φιλοπατρία τοὺς τοὺς ἐμπνέει τήν προσπάθεια νά καλλιεργοῦν τήν φιλοπατρία καί στοὺς συμπολίτες τοὺς.

Γράφοντας καί διδάσκοντας τήν τραγωδία “Πέρσαι”, ὁ Αἰσχύλος δέν ὑπενθύμιζε μόνον ἱστορικά γεγονότα πού ἐδόξασαν τήν Ἑλλάδα καί ἰδιαίτερα τήν Ἀθήνα, ἀλλά ἐτόνωνε καί τὸ πατριωτικό αἶσθημα τῶν συμπατριωτῶν τοῦ καί τοὺς καλοῦσε νά ἔρθουν σέ ἀνάλογο πνευματικό ἐπίπεδο. Σίγουρα θά ἐνίωσαν ρῖγος ὅταν ἄκουσαν ἀπό τόν “Πέρση Ἀγγελιοφόρο” νά ἐπαναλαμβάνει στά Σοῦσα τόν παιᾶνα πού ἀκούστηκε κατά τήν ναυμαχία τῆς Σαλαμίνας: “Ὡ παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε, ἐλευθεροῦτε πατρίδ’, ἐλευθεροῦτε δέ παῖδας, γυναῖκας, θεόν τε πατρῶν ἔδη, θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών”. Ἀσφαλῶς μεταξύ τῶν θεατῶν θά ἦσαν καί πολλοὶ Σαλαμινομάχοι, διότι ἡ τραγωδία διδάχθηκε τὸ 472 π.Χ., ὀκτώ χρόνια μετὰ τήν ναυμαχία τῆς Σαλαμίνας (480

π.Χ.). Ὁ Αἰσχύλος ἦταν Μαραθωνομάχος (490 π.Χ.).

Συνομιλῶντας μέ τήν μητέρα τοῦ Ξέρξη Ἄτοσσα, ὁ Χορός τήν πληροφορεῖ γιά τό πολίτευμα τῆς Ἀθήνας (στιχ. 242): “Κανενός ἀνθρώπου δοῦλοι κί’ ὑποταχτικοί δέ λέγονται”. Καί ἡ βασίλισσα (στ. 243): “Πῶς θά ἄντεχαν ἐχθρούς πού πάνω τους θά ἔρχονταν;”. Μετά τήν περιγραφή τῆς ναυμαχίας τῆς Σαλαμίνας ἀπό τόν Ἀγγελιοφόρο ἡ Ἄτοσσα λέει (473): “...Πικρή ἐκδίκηση ὁ γιός μου ἀπ’ τήν Ἀθήνα τήν ξακουστή βρῆκε. Ὁ Χορός πρὸς τόν Ξέρξη (1025): “Τῶν Ἰώνων ὁ στρατός δέ φεύγει στόν ἐχθρό μπροστά”. Καί ὁ Ξέρξης ἐπιβεβαιώνει (1026): “Εἶναι πολύ ἀνδρεῖος· συμφορά ἀνέλπιστη εἶδα”.

Καρπό τῆς φιλοπατρίας τοῦ Αἰσχύλου ἀποτελεῖ καί ἡ συμβουλή πού δίνει τό φᾶσμα τοῦ Δαρείου στούς γέροντες Πέρσες προεστούς πού ἀποτελοῦν τόν Χορό. Ὁ Περσικός λαός θά πάει πρὸς τό καλύτερο “Ἄν δέν κάνετε ἐκστρατεία ἐνάντια στόν τόπο τῶν Ἑλλήνων, οὔτε κί’ ἂν ἀκόμη περισσότερος εἶναι ὁ Περσικός στρατός” (790). Ὑπεροχή τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς εὐψυχίας ἐναντι τοῦ ὕλικου πλούτου καί δυνάμεως.

Μέ τό στόμα προσώπων τῶν ἔργων τους, οἱ τραγικοὶ ποιητές ἐπισημαίνουν τήν ὑπεροχή τῆς πατρίδας τους. Καί συγχρόνως διδάσκουν στούς συμπολίτες τους τό ἠθικό χρέος πού ἔχουν νά διατηροῦν αὐτήν τήν ὑπεροχή. Στήν τραγωδία τοῦ Εὐριπίδη “Τρωᾶδες” ὁ Χορός τῶν αἰχμαλώτων γυναικῶν τῆς Τροίας, πού σκλάβες θά μεταφερθοῦν στήν Ἑλλάδα, εὐχεταί (207): “Μακάρι νά πάω στήν ξακουστή κί’ εὐτυχισμένη χώρα τοῦ Θησέα”. Ἐννοεῖ τήν Ἀθήνα, γιατί ἐκεῖ, στήν πολιτισμένη Ἀθήνα, ἡ σκλαβιά θά εἶναι ἐλαφρότερη.

Στήν τραγωδία “Εὐμενίδες” τοῦ Αἰσχύλου ἡ θεά Ἀθηνά πρὸς τίς Ἐρινῦες: “... νά κάνει καλό, νά βρίσκεις καλό, νά εἶσαι πολυτίμητη καί νά ἔχεις μαζί μου τή χώρα αὐτή τή θεαγάπητη” (868). Γιά τήν προστασία τῆς πόλεως (913) “... ἐγώ ἡ ἴδια δέ θά τό ἀνεχθῶ ἡ πόλη αὐτή νικήτρια νά μὴν εἶναι μέσα στούς θνητούς”.

Τραγωδία τοῦ Σοφοκλή “Αἴας”. Ὁ Χορός πού ἀποτελεῖται ἀπό Σαλαμί- νιους ναῦτες (859): “Φῶς, ἅγιο χῶμα τῆς πατρικῆς μου γῆς τῆς Σαλαμίνας, τόπε τῆς πατρικῆς ἐστίας μου, δοξασμένη Ἀθήνα, γενιά πού ἀνατραφήκαμε μαζί...”. Ὁ Οἰδίποδας στήν τραγωδία “Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῶ” τοῦ Σοφοκλή: “...ἔλα, ὦ πιό ἀκριβή ἀπ’ ὅλες τίς πόλεις πόλη πού ἔχεις τό ὄνομα τῆς πολύ μεγάλης Ἀθηνᾶς Παλλάδας, σπλαχνιστεῖτε αὐτόν τόν ἄθλιο ἴσκιο τοῦ Οἰδίποδα» (107).

Σέ μονόλογό του ὁ Ἑρμῆς ἀποκαλύπτει τί τοῦ εἶπε ὁ Ἀπόλλωνας: “Ἀδελφέ μου, πήγαινε στό γεννημένο ἀπ’ τή γῆ του λαό τῆς ξακουστῆς Ἀθήνας –ξέρεις βέβαια τήν πόλη τῆς θεᾶς– πάρε τό νεογέννητο βρέφος ἀπό τό κοῖλωμα τοῦ βράχου...” (“Ἴων” Εὐριπίδη, στ. 29). Κρατῶντας τό ξόανο τῆς θεᾶς Ἀρτεμης, ἡ Ἰφιγένεια ἀπευθυνόμενη πρὸς τήν θεά λέει: «Ἀλλά καλόβουλη βγές τώρα ἀπ’

τή χώρα αὐτή τή βάρβαρη καί πάνε στήν Ἀθήνα· διότι δέν σοῦ ταιριάζει νά κατοικεῖς ἐδῶ, ἐνῶ μπορεῖς πόλη εὐτυχισμένη δική σου νά ἔχεις” (“Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις” Εὐριπίδη στ. 10861088).

“Ἀλλά καλόβουλη βγές τώρα ἀπ’ τή χώρα αὐτή τή βάρβαρη καί πηγαινε στήν Ἀθήνα. Διότι δέν σοῦ ταιριάζει νά κατοικεῖς ἐδῶ, ἐνῶ μπορεῖς πόλη εὐτυχισμένη δική σου νά ἔχεις” (“Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις” Εὐριπίδη στ. 10861083).

Ὁ Πελοποννησιακός Πόλεμος μαίνεται. Οἱ Ἀθηναῖοι δέν ἀνέχονται τήν ἀπόφαση τῆς Μήλου νά μὴν ἐμπλακεῖ στόν πόλεμο. Δέν γίνεται σύμμαχος οὔτε τῆς Σπάρτης οὔτε τῆς Ἀθήνας. Οἱ Ἀθηναῖοι καταστρέφουν τό νησί καί ἐξανδραποδίζουν τούς Μήλιους. Παρασυρμένοι ἀπό τόν Ἀλκιβιάδη ἐτοιμάζονται γιά τήν ἐκστρατεία στή Σικελία. Ὁ Εὐριπίδης γράφει καί διδάσκει τήν τραγωδία του “Τρωάδες” (415 π.Χ.). Μέ τά κακουργήματα τῶν Ἀχαιῶν στήν Τροία τούς ἐπισημαίνει τό ἀπρόκλητο κακό πού προκάλεσαν στήν Μῆλο. Μέ τά δεινά πού ὑπέστησαν οἱ Ἀχαιοί κατά τόν Τρωϊκό Πόλεμο καί μετά τούς ἐφιστᾶ τήν προσοχή γιά τίς συνέπειες πού μπορεῖ νά ἔχουν ἀπό τήν ἐκστρατεία στή Σικελία. Οἱ “Τρωάδες” δέν συνετίζουν τούς συμπατριῶτες του καί ἡ ἐκστρατεία στή Σικελία ἔχει τραγική κατάληξη.

Στήν τραγωδία “Ἀνδρομάχη” ὁ Εὐριπίδης παρουσιάζει ἕναν Μενέλαο θρασύδειλο, κυνικό, ἄπιστο, σκληρόκαρδο καί τήν κόρη του Ἑρμιόνη ζηλότυπη, καχύποπτη, φθονερή, ἀλαζονική. Τά πρόσωπα αὐτά ἐκπροσωποῦν τήν Σπάρτη ἀντίπαλο τῆς Ἀθήνας στόν Πελοποννησιακό πόλεμο, πού βρίσκεται σέ ἐξέλιξη. Στό πρόσωπό τους ὁ ποιητής κατηγορεῖ καί χλευάζει τούς ἐχθρούς τῆς πατρίδας του. Ἡ τραγωδία διδάχθηκε στά 430424 π.Χ.

Οἱ τραγικοί ποιητές ἐκφράζουν τήν φιλοπατρία τους μέ τήν προβολή εὐεργετικῶν ἐνεργειῶν βασιλέων τῆς Ἀθήνας. Στήν τραγωδία τοῦ Σοφοκλῆ “Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῶ” ὁ Θησέας παρέχει ἄσυλο στόν τυφλό Οἰδίποδα πού ἔχει ἐκδιωχθεῖ ἀπό τήν Θήβα καί ἔχει ἔλθει στόν Κολωνό συνοδευόμενος ἀπό τήν κόρη του Ἀντιγόνη. Τόν προστατεύει ἀπό τόν Κρέοντα πού θέλει μέ τήν βία νά τόν πάρει. Ἀθηναῖοι στρατιῶτες ἐλευθερώνουν τίς κόρες του Οἰδίποδα Ἀντιγόνη καί Ἰσμήνη πού ὄργανα τοῦ Κρέοντα βίαια ἀπήγαγαν.

Ἐπιστρέφοντας ἀπό τόν Ἄδη ὁ Ἡρακλῆς σώζει τήν γυναῖκα του Μεγάρα, τά παιδιά του καί τόν πατέρα του Ἀμφιτρύωνα, πού ὁ σφετεριστής τοῦ θρόνου τῆς Θήβας Λύκος ἐτοιμαζόταν νά ἐξοντώσει. Οἱ θεότητες Ἴριδα καί Λύσσα, ἀπεσταλμένες τῆς θεᾶς Ἥρας, πού μισοῦσε τόν Ἡρακλῆ, ἐμβάλλουν στόν ἥρωα τρέλλα καί φονεύει τήν γυναῖκα καί τά παιδιά του. Ὅταν ὁ Ἡρακλῆς συνέρχεται καί συνειδητοποιεῖ τό κακό πού ἔχει διαπράξει σκέφτεται νά αὐτοκτονήσει. Φθάνει ὁ βασιλέας Θησέας στήν Ἀθήνα μέ στρατό, γιά νά ἐκδιώξει τόν

Λύκο από την Θήβα. Πείθει τόν Ἡρακλῆ νά ἐγκατασταθεῖ στήν Ἀθήνα ὅπου θά καθαρθεῖ ἀπό τό μῖασμα τοῦ φόνου τῶν οἰκοίων του. (Τραγωδία Εὐριπίδη “Ἡρακλῆς μαινόμενος”).

Διερχόμενος ἀπό τήν Κόρινθο, ὁ βασιλέας τῆς Ἀθήνας Αἰγέας συναντᾷ τήν Μήδεια πού τοῦ γνωρίζει τό κακό πού τήν βρῆκε. Ὁ Ἰάσωνας, ἀθετῶντας τούς ὅρκους του καί λησμονῶντας ὅ,τι εἶχε κάνει γι’ αὐτόν ἡ Μήδεια, νυμφεύθηκε τήν Γλαύκη, κόρη τοῦ βασιλέα τῆς Κορίνθου Κρέοντα. Ὁ Αἰγέας τῆς ὑπόσχεται νά τήν φιλοξενήσει ἐάν καταφύγει στήν Ἀθήνα. Ἀγνοεῖ τά σχέδια της νά ἐκδικηθεῖ σκληρά Ἰάσωνα, Κρέοντα καί Γλαύκη.

Ἡ Ἀθήνα ὑπερέχει πνευματικά καί σέ νομικό πολιτισμό. Ἐχει τόν Θεόσδοτο, ἀπό τήν θεά Ἀθηνᾶ, θεσμό τοῦ Ἀρείου Πάγου (τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου “Εὐμένιδες”).

Μέ τήν ἐξέλιξη τοῦ μύθου κάθε παρουσιαζόμενου ἔργου καί μέ φράσεις πού ἀρθρώνουν πρόσωπα τόν ἔργων μεταδίδονται στούς θεατές ἐποικοδομητικά μηνύματα γιά τήν ἀνάγκη τῆς εὐσέβειας (“Βάκχαι” Εὐριπίδη κ.ἄ.), φρονήσεως (“Ἀντιγόνη”, Σοφοκλή), παιδείας (“Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι” Εὐριπίδη). Στηλιτεύονται ἡ ὕβρις καί ἀλαζονεία (“Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας” Αἰσχύλου καί “Ἰππόλυτος” Εὐριπίδη), ἡ ἐξουσιολαγνεία (“Φοίνισσαι” Εὐριπίδη), ὁ ἐγωϊσμός (“Αἶας” Σοφοκλή) Ἐπαινοῦνται ἡ φιλία (“Ὀρέστης” Εὐριπίδη) καί ἡ φιλοπατρία (“Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι” καί “Φοίνισσαι” Εὐριπίδη).

Προμηθεάς: “Διότι ὑπάρχει κάπως σ’ ἓναν τύραννον αὐτή ἡ ἀρρώστια, στούς φίλους του νά μήν πιστεύει” (“Προμηθεὺς Δεσμώτης” Αἰσχύλου στ. 224). Δαναός: “Πιό δυνατός κ’ ἀπό πύργο εἶναι ὁ βωμός, ἀσπίδα ἄθραυστη” (Αἰσχύλου “Ἰκέτιδες” 190).

“Τραχίνιαι” Σοφοκλή (280) Λίχας: “Διότι κ’ οἱ θεοὶ δέν ἀνέχονται τήν ἀλαζονεία μας”. Στήν τραγωδία τοῦ Σοφοκλή “Φιλοκτήτης” ὁ Νεοπτόλεμος (902): “Ὅλα εἶναι δύσκολα, ὅταν κάποιος ξεφεύγοντας ἀπό τή φύση του κάνει πράγματα πού δέν ταιριάζουν στή συνείδηση του”.

“Ἡ ἀρετή μέ μόχθους προχωρεῖ” ὁ Χορός (“Ἡρακλεῖδαι” Εὐριπίδη 625). Ὁ Θησέας στίς “Ἰκέτιδες” τοῦ Εὐριπίδη (429): “Γιά μιά πόλη τίποτε δέν εἶναι πιό δυσάρεστο ἀπό ἓναν τύραννο”.

Καί μιά πολιτική ὑποθήκη τοῦ Αἰσχύλου μέ τό κύρος τῆς θεᾶς τῆς σοφίας, τῆς Ἀθηνᾶς προστάτιδας τῆς Ἀθήνας: “Οὔτε τήν ἀναρχία οὔτε τή δεσποτική ἐξουσία συμβουλευῶ τούς πολίτες μου νά δέχονται...”

(“Εὐμενίδες” 696698).

Νίκος Τσιρώνης

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Όμιλίες με σκοπό νά βοηθηθοῦμε
στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν Ἐνορία μας,
στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «**ΥΠΑΚΟΗ**»,
Μαυρομιχάλη **96** :

- Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετά τήν Θ. Λειτουργία,
ἀπό τίς **11:30** ἕως τίς **1:30** τό μεσημέρι,
μέ γενικό Θέμα:

«**Διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων
τῆς Ἀνθρώπινης ψυχῆς μέ ὁδηγό τίς
“ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ” τοῦ Ἁγίου Ἀγουστίνου**».

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τοὺς ἀκροατές.
Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἓνα μικρό πρόγευμα
πρός ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

Κάθε **ΤΡΙΤΗ**

- Γίνονται «**ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**», 6 - 7 μ.μ., με γενικό Θέμα:
«**Ἡ Ψυχιατρική τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου**».
- Ἐπακολουθεῖ 7-8 μ.μ. «**ΣΧΟΛΗ ΝΕΩΝ**», στήν ὁποία συζητοῦν
οἱ **ΝΕΟΙ** καί συμμετέχουν ὡς ἀκροαταί **ΓΟΝΕΙΣ & ΣΥΖΥΓΟΙ**.

ὑπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

- Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τόν
Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό Θέμα: «**Τό Φῶς τῆς
Ἁγίας Γραφῆς στό σκοτάδι τοῦ σύγχρονου κόσμου μας**».

ὑπεύθυνος - Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

